

zpra vo daj

52. ročník
11/2019

cena: 5 CHF

Čechů a Slováků ve Švýcarsku
Slovákov a Čechov vo Švajčiarsku

17.11.1989

30 let po Sametu

Kdo byl Maur?

Koněv versus Radecký

Zelená dača na Krymu

REZIDENCE RoSa PRO SENIORY V PRAZE

- samostatné bydlení v bezbariérové budově, jednotky 1+kk a 2+kk
- snadná dostupnost z centra Prahy, metro linka C Kobylisy 200 metrů – 10min Centrum, stanice TRAM před Rezidencí

- pro klienty bez omezení věku a lokality jejich současného bydliště

- volnočasové aktivity zahrnující přednášky, zdravotní cvičení, jazykové a počítačové kurzy, výlety a další

- pohotovostní služba 9 až 22h

- služba tísňového volání 24hod

- nonstop služba recepce a ostrahy

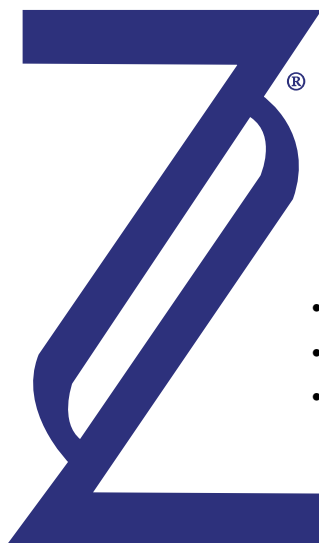
- dovoz léků – zdarma

- ordinace praktického lékaře, psychiatrů a psychologů

- restaurace, kavárna, kadeřnictví.....

Střelnická 1680/8, Praha 8 | info@rezidencerosa.cz | +420 234 097 838 | www.rezidencerosa.cz

Zuzak Advokáti Zuzak Rechtsanwälte AG

- mezinárodní tým švýcarských, českých a slovenských právníků
- právní poradenství pro firmy i soukromé osoby
- švýcarské, české, slovenské právo a právo Evropské Unie

Curych – Praha – Bratislava

Curych:	info@zuzak.ch	+41 44 215 35 50	www.zuzak.ch
Praha:	info@zuzak.cz	+420 234 234 959	www.zuzak.cz
Bratislava:	info@zuzak.sk	+421 244 250 054	www.zuzak.sk

möbellaubscher

wohlfühlen mit stil

Möbel & Einrichten auf über 10.000 m²
Grösste Auswahl zwischen Bern und Biel

Unsere Partner:

ROLF BENZ
BRÜHL
ARTANOVA
VIFIAN
INTERTIME

BICO
KOINOR
HIMOLLA
WÖSTMANN
SPRENGER

www.moebel-laubscher.ch
facebook.com/moebel.laubscher

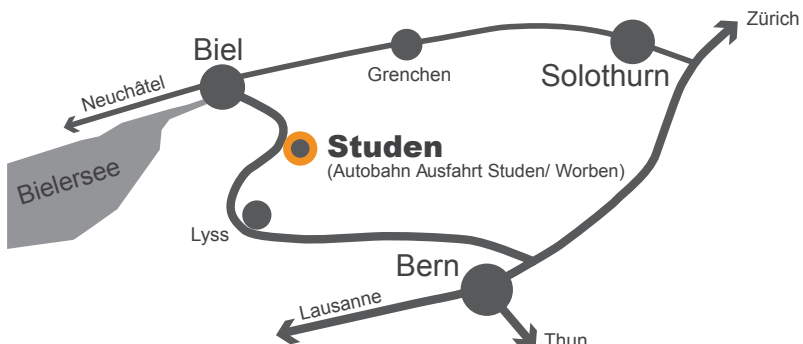
Besuchen Sie die grösste Möbel - Ausstellung im Kanton Bern.

Wir bedienen Sie in Ihrer Sprache:
Tschechisch & Slowakisch.

Ihre *Louisa Laubscher - Kornuta*

Büetigenstrasse 74
2557 Studen b. Biel (nähe Florida & Zoo Seeteufel)

Telefon: 032 373 49 20
louisa.laubscher@bluewin.ch

OBSAH

Informace	3	Společnost	
Vzpomínky		Při boji se změnami klimatu	
"I tvoje hanba"	4	je nutné používat logiku	30
Kultura		Zajímavosti	
Magdalena Kožená oslnila Biel	6	Maur a Mořic	32
Zemřel božský Karel Gott	7	Historie budovy	
Nabarvené ptáče	10	českého velvyslanectví v Bernu	37
JaHoMi Band Brugg	11		
Z činnosti spolků		Čtení na volnou chvíli	
Drakiáda	13	Rázná žena z hor	39
Z Českého domu Curych	15	Ptačí nářečí	42
Dějiny a současnost		Cestujeme	
Po stopách sovětského gulagu v ČSR	18	K teplomilné Soči	44
Dva pomníky, dva maršálové	22	Poradna	
USA: současnost původních majitelů	25	Pojistka právní ochrany	48
Politika		Kalendář	50
Zde levice, tam pravice	28		

NOVINKA!

Ti, kteří chtějí číst Zpravodaj jen na obrazovce mobilu, tabletu nebo laptopu či jiného počítače, si od ledna 2020 mohou objednat roční předplatné **za pouhých 50 franků** (nebo ekvivalent ve měně svého bydliště). Odběratelé tištěného vydání mají přístup k webu Zpravodaje [zdarma](#). Heslo je možné dostat na požádání u administrátorky na adrese jarmila.schifferle@gmx.ch.

**Zpravodaj vřele děkuje všem abonentům,
kteří zaplatili za předplatné víc než požadovanou částku 55 franků
a takto velkoryse podporují náš časopis.
Osud Zpravodaje, založeného v roce 1968, závisí na Vás!**

WEIHNACHTEN IN TSCHECHIEN

Di-Sa 14-17 Uhr | So 10-17 Uhr
www.kindermuseum.ch

**schweizer
kindermuseum**
Die Welt des Kindes entdecken

„I tvoje hanba“

Beseda s jedním z vůdců sametové revoluce

Po mnohých kulatých výročích spojených s osudovými „osmičkovými“ roky 1918, 1948 a 1968 se letos blíží výročí další v dějinách Československa významné události: už 30 let nás dělí od takzvané „sametové revoluce“, jejíž počátek se datuje na 17. listopad 1989, kdy během nejprve klidných demonstrací u příležitosti Mezinárodního dne studentstva v Praze byli demonstranti surově napadeni policijními oddíly. Tato akce vyvolala masové protesty postupně v celé republice, jejichž dynamika nakonec vedla ke svržení komunistického režimu a ke

zvolení Václava Havla prezidentem republiky.

O tom všem bylo možné se dozvědět mnohem víc díky iniciativě Velvyslanectví České republiky ve Švýcarsku, které pozvalo hlavně mladé krajany na besedu s Václavem Bartuškou, jedním z protagonistů studentských demonstrací a protestů v listopadu 1989 a pozdějším členem komise, která tyto události vyšetřovala. Besedy se zúčastnily i nová velvyslankyně České republiky ve Švýcarsku, Kateřina Fialková, která je přímá pamětnice

sametové revoluce, k níž se tehdy jako studentka Vysoké školy ekonomické spontánně přidala, a její zástupkyně, Irena Valentová.

Václav Bartuška, který byl v roce 2006 jmenován zvláštním velvyslancem České republiky pro otázky energetické bezpečnosti, nejprve popsal průběh událostí, jak on je sám přímo prožil, přičemž posluchače zaujal i pobavil některými málo

Václav Bartuška, aktivní svědek dramatických událostí.

Foto: I. Valentová, Velvyslanectví ČR

známými příhodami a podrobnostmi. Poukázal mimo jiné na to, že tehdejší vedení KSČ v čele s generálním tajemníkem Milošem Jakešem nepatřilo zrovna mezi nejbystřejší hlavy, což ilustruje i dobové heslo „Jakeš je i tvoje hanba!“. Tato okolnost zřejmě přispěla k neshodám ve straně a ve vládě a také k tomu, že ani okupační sovětské vojenské jednotky, ani československá armáda proti demonstrantům nezasáhly. I díky podobným tendencím v ostatních zemích sovětského bloku a perestrojce v SSSR se demokratizační vývoj už nedal zastavit a na konci listopadu se KSČ musela zřít svých privilegií.

Vyprávění Václava Bartušky bylo ilustrováno krátkými dobovými reportážemi belgické televize, které poskytla paní velvyslankyně. Záběry z pražských ulic ukazovaly spontánní reakce lidí, kteří se radovali, smáli, zpívali a tančili. Možná právě tyto scény přispěly v následující diskuzi k tomu, že se jedna mladá posluchačka zeptala, jestli dnes mnozí lidé kvůli aktuální situaci neprožívají jisté zklamání z polistopadového vývoje. „Nevím, proč se mě tolik lidí právě na tohle ptá“, odvětil Bartuška, a dodal, že porážka totality a s ní spojené svobody, které následovaly, přeci nemohou být důvodem ke zklamání. V další diskuzi zodpověděl několik dotazů a vysvětlil jisté události. Mladí posluchači ocenili potleskem osobní svědectví jednoho z nejvíce angažovaných účastníků

Listopad 1989: manifestace na Václavském náměstí (Wikipedia)

sametové revoluce, který umí mnohé objasnit, i když v tomto období do dnes zůstávají určité *zones d'ombre* („temná místa“), jejichž osvětlení by pomohlo doplnit interpretaci všech tehdejších událostí.

Václav Bartuška napsal o svých zážitcích během sametové revoluce poutavou knihu „Polojasno“ (1990, 2. vydání 2009); je to vlastně kronika událostí z jeho pohledu. Kniha je bohužel rozebrána, další vydání se zatím nechystá. Podle knihy byl v roce 2009 natočen stejnojmenný film (režie Filip Renč), který ovšem má s předlohou málo společného.

ToM

Magdalena Kožená oslnila švýcarský Biel

K 50. výročí založení Symfonického orchestru Biel Solothurn vystoupila na slavnostním koncertě česká mezzosopranistka Magdalena Kožená.

Se svým komorním orchestrem v čele se sirem Simonem Rattlem představila 14. října 2019 v Bielu program složený ze skladeb zahraničních i českých skladatelů.

V téměř dvouhodinovém gala vystoupení zazněla díla Ernesta Chaussona, Igora Stravinského, Maurice Ravela, Richarda Strausse nebo Johannese Brahmse. Největšího aplausu se pak dočkaly zpěvy Leoše Janáčka na motivy českých říkadel a vybrané písně Antonína Dvořáka včetně skladby „Když mne stará matka“.

Vystoupení Magdaleny Kožené za klavírního doprovodu sira Simona Rattla, hudebního ředitele Londýnského symfonického orchestru, flétnisty Kaspara Zehndera, šéfdirigenta Symfonického orchestru v Bielu a Filharmonie Hradec Králové, a dalších hudebníků na závěr ocenily stovky švýcarských posluchačů v Kongresovém sále v Bielu potleskem ve stoje.

Koncertu se za Zastupitelský úřad ČR v Bernu zúčastnila velvyslankyně ČR ve Švýcarsku Kateřina Fialková a její zástupkyně Irena Valentová, které pěvkyni a jejím kolegům po představení pogratulovaly.

Převzato z webové stránky

Velvyslanectví ČR ve Švýcarsku

Magdalena Kožená se Symfonickým orchestrem Biel Solothurn.

Foto: Tobs, I. Valentová, Velvyslanectví ČR ve Švýcarsku

Zemřel božský Karel Gott (14.7.1939 - 1.10.2019)

Nejen Českem, ale po celém světě se roznesla 2. října v ranních hodinách smutná zpráva. Ve věku 80 let zemřel v úterý krátce před půlnocí doma, v kruhu svých blízkých zpěvák Karel Gott na akutní leukemii.

Portrét v žofínském paláci

Tuto zprávu oficiálně oznámil mluvčí prezidenta republiky Jiří Ovčáček a manželka Ivana Gottová. Karel Gott byl díky své píli a talentu jednou z nejvýznamnějších osobností naší země, který spojoval lid. Na tuto zprávu zareagoval celý národ, ale i fanoušci ve světě, kde byl znám například

v Německu, Rakousku, Švýcarsku, Rusku, Americe a jinde.

K osmdesátinám Karla Gotta vyšly dvě narozeninové kolekce, psal svou autobiografii a vzniká i film. Na začátku května vyšel poslední singl „Srdce nehasnou“, kterou pro Karla napsal Richard Krajčo, a který nazpíval se svojí dcerou Charlotkou. Z písničky přímo číší, že zpěvák už tušil svůj konec. Slova: „Někdy se ví, co bůh chystá a že nejde stihnout všechna místa. A teď už cítím, jak sprintuje čas, ještě, než usnu, chci slyšet tvůj hlas.“

Karel Gott vydal téměř tři stovky alb a na kontě má desítky milionů prodaných desek nejen u nás, ale i v zahraničí. Vyšla mu eurobankovka, psal sám svoji autobiografii. Chtěl ji napsat sám o sobě a ne, aby ji psal někdo, kdo ho vůbec nezná, natož, aniž byl svědkem jeho životních zážitků. Kniha by měla vyjít ještě před Vánoci. Zájem o ni je v České republice i ve světě veliký.

Olga Malinová Špátová právě dodělavá hodně otevřený dokument, který bude uveden do kin na jaře příštího roku. Svou velkou lásku malování si musel Mistr nechat jako osobní zálibu a relax.

Všichni vzpomínají na Karla Gotta jako na skromného, pracovitého člověka, se smyslem pro humor, gentlemana, který pomohl mnoha lidem. Svou pílí, talentem a profesionalitou dokázal zaujmout posluchače napříč generacemi. Bohužel vždy neměl život jednoduchý a musel čelit mnoha nástrahám.

Třeba písni Můj bratr Jan (údajně o Janu Palachovi): jeho rodiče byli vyslýcháni Státní bezpečností, a on se musel vrátit ze Západního Německa. Nebudu psát o Mistrově profesní kariéře, toho jsou plné noviny, ale přiblížím čtenářům atmosféru při loučení.

Poslední Zlatý slavík

První, co jeho fanoušky napadlo, bylo místo, kde Karel Gott přes 40 let bydlel, Pod Bertramkou. Do strmého kopce proudily davy lidí, rodiny s dětmi, stařečkové o holích, mladí, staří. Každý nesl dáreček, kytičku, nebo svíčku. Místo před Mistrovou vilou bylo plné, sousedi nemohli vyjízdet auty. V nočních hodinách to byl úchvatný pietní pohled. I po odvozu toho všeho noví fanoušci ze svíček napsali vzkaz: “ Karle, Zlatý slavík bude po 43. Tvůj. “

Další rozlučka se konala na Žofině. Premiér Babiš již předem varoval, že se každý nedostane dovnitř. Přesto jsem já ze Švýcarska s kamarádkou z Vídně zkusila štěstí. Organizace byla perfektní, ve frontě se rozdával čaj, lidé ze všech končin si povídali, vzpomínali jsme na Mistra a ze Žofina se ozývaly Mistrovy písně. Když jsme vešli do sálu, byl plný květin, u rakve

Rozloučení ve velkém sále žofinského paláce

stálo z rudých růží veliké srdce od manželky Ivany, státní věnce, státní vyznamenání. Fotit jsme mohli, ale museli jsme jít plynule, aby se dostalo

na další lidi. V zahradě Žofína ležely na stolech kondolenční knihy, kam jsme mohli psát kondolence. Vystála jsem dvě hodiny a ráda. Měla jsem tu čest být mezi 50.000 lidmi co se takto mohli s božským Kájou rozloučit.

Nejsmutnější byla zádušní mše v katedrále sv. Víta. Jak rozhodla rodina a premiér Babiš, pohřeb se konal se státními poctami za přísných podmínek a jen pro 800 zvaných hostů. Národ držel státní smutek. Mši celeburoval kardinál Dominik Duka. Smutný byl pohled na malé dcery 11letou Nely Sofii, 13letou Charlotte Ellu, na 32letou Lucku a 46letou Dominiku a uszlenu manželku Ivanku.

Při poslední řeči herečky Jiřiny Bohdalové plakala celá katedrála. Rovněž při zpěvu Evy Urbanové, Štefana Margity a Lucie Bílé. Čestná stráž pak vynesla Mistra z katedrály, naložila do pohřebního vozu a jak zaklaply dveře, toto byla poslední tečka za legendou.

Rodina se doposud nerozhodla, kde bude jeho poslední spočinutí. Ale Češi již uvažují, co po něm pojmenovat, nebo kde by mu měli vystavit nějaký památník.

Popřejme rodině klid a ať se brzy se ztrátou milované osoby vyrovnají.

Text a foto: Ivana Dangová

Moře květin a svíček před Gottovou vilou na Bertramce

Nabarvené ptáče

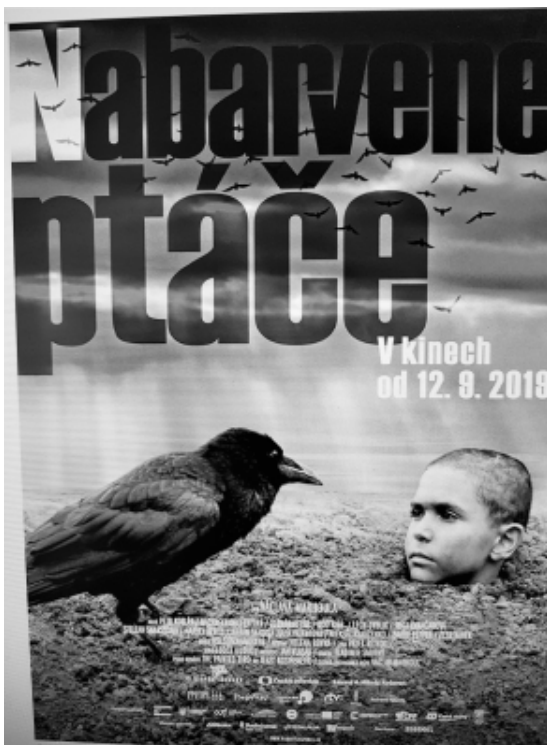
Tolik diskutovaný film jsem musela shlédnout. Dopředu jsem byla informována, že je to vlastně pohled kameramana s minimem dialogů. Pražské kino Lucerna bylo poloprázdné, neboť se plno lidí bálo kvůli krutosti, která se v tomto filmu objevuje, na něj jít.

Všichni jsme ale vydrželi do konce. O záměru Václava Marhoula zfilmovat slavnou knihu Jerzyho Kosinského věděl jen právník Petr Ostrouchov a kameraman Vladimír Smutný. Po mnoha peripetiích se až v roce 2010 podařilo koupit autorská práva. Ve spolupráci s osmi

dramaturgy pak nastalo martýrium psaní, postupně vzniklo 17 verzí scénáře. Byly okamžiky, kdy si Václav Marhoul myslel, že si nabral příliš těžký úkol. Klíčový impulz přineslo v roce 2013 udělení Zvláštního uznání poroty v rámci vítězů scénářistické

ceny Scrip Teast / Ceny Krzysztofa Kieslowského /na

festivalu v Cannes. O získání tohoto ocenění usiluje každoročně kolem 400 scénářů. Z nichž je vybráno kolem 10 nejlepších.

Václav Marhoul najezdil během tří let kolem osmi tisíc kilometrů. Byl v Polsku, Ukrajině, Česku a Slovensku, než našel vhodné lokace. Film trval 105 natáčecích dnů a je natočen černobíle. Největším oříškem ovšem bylo sehnání přibližně 160 milionů korun do rozpočtu filmu. Film je nadčasové poselství o osaměném putování a útrapách malého

židovského chlapce za druhé světové války. Nedávné události v Evropě – migrační krize, šíření xenofobních předsudků a nenávisti ještě umocnily naléhavost jeho sdělení. Hlavní roli ztvárnil Petr Kolář.

Nosným tématem filmu je vlastní zku-

šenost a trauma židovského chlapce, který se skrýval během války na polském venkově. Název Nabarvené ptáče označuje oblíbený vesnický zvyk, kdy lidé barví ptákům peří a vypustí je mezi jejich druhy a ti je uklovou v domnění, že se jedná o nepřítele. Stejně se cítí i malý hrdina románu, který se kvůli své zjevné odlišnosti

setkal jen se strachem, opovržením a krutostí.

Konec filmu ovšem dopadl dobře. Otec se vrátil z koncentračního tábora a syna našel, společně se pak vracejí domů za maminkou, která také přežila. I přes dramatické záběry stojí film za shlédnutí.

Ivana Dangová

JaHoMi Band Brugg

*Strávily
jsme
skvělý
muzikální
i kulinární
večer*

Když mně Anička Čejková poslala pozvánku na sobotu 19. října na koncert výše jmenované skupiny, ještě jsem nevěděla, zda pojedu. Momentálně jsem se nacházela v Praze. Ale ty, co vědí, o jakou skupinu se jedná mě lákaly, ať určitě jdu. Již skupinu znaly z vystoupení v Chamu. A nelitovala jsem. Z našeho winterthurského Soko

la se nás sešlo sokolek na dvě auta. Cesta s menší zácpou trvala kolem hodinky.

Přijely jsme do Windische a zavítaly do klubu. Sešlo se tam kolem 35 lidí. Každý přinesl nějaké občerstvení, stoly praskaly a my také. Nejlepší byl pán s hrcem výborné dršťkové

polévky. Ovšem chlebičky, škvarkové placky, štrůdly, koláče a jiné dobroty se nedaly přehlédnout.

Atmosféra byla srdečná, všichni jsme si ihned tykali. A to nejlepší nás čekalo při zaznění prvních tónů hudby. Skupina hrála české lidové i tramské písně, písně na objednání za doprovodu klarinetu, saxofonu, kytary, houslí, mandolíny a baskytary. Jaké bylo moje překvapení, když jsem viděla zpěvačku, kamarádku, všem dobře známou tanečnici Folkloru 75 a zpěvačku vánočních písní na stromečku v Curychu, Milenu Hauri. Ostatní hudebníky, Jaroslava Havlina, Honzu Krumpa, Miru Koutského a hostujícího kytaristu Láďu Mlčocha jsem doposud neznala. Ale jak spustili, to byla pohádka. Chlupatý kaktus, Slunečnice, Motýl a jiné líbivé písně. Dokonce byl i parket plný. Opravdu to rozjeli. Atmosféra, hudba a občerstvení nemělo chybu. Moc jsme se tam

všichni nasmáli a poznali nové prima lidi.

Příští vystoupení mohu nejen já, ale i ostatní sokolky vřele doporučit. Jen nerady jsme klub opouštěly. Ještě v autě a v neděli doma si jistě plno lidí písně pobrukovalo. Další vystoupení se usku-teční 14.12.2019 na tom samém místě – Breite 4, ve Windischu. Díky skupino, která hraje jen pro potěšení.

Skupina JaHoMi začala hrát před 16 lety. Na narozeninách, oslavách soukromých i silvestrovských, v privátním klubu v Bruggu, pro kamarády a známé, na sokolských večírcích bádenský m Sokolů, v domově důchodců v Lucernu. Ovšem nezalekli se ni hry v zahraničí, ve Francii, v Německu a v Praze. Vybrat repertoár univerzální, aby si každý přišel na své je opravdu pro skupinu těžký oříšek, ale povedlo se jim to. [Kontakt: jaro.havlin@outlook.com](mailto:jaro.havlin@outlook.com)

Text a foto: Ivana Dangová

*Skupina
JaHoMi Band
z Bruggu má
širký repertoár
a umí vytvořit
skvělou
armosféru.*

Drakiáda....

Co si představíte, když se řekne podzim? Sychravo, nevlídno a vítr co nám bere čepice! Šípkovým čajem v plecháčku z termosky se u ohně zahřívát. Tak taková by byla ideální neděle na Drakiádu. Ale „bohužel“, počasí nám náramně přálo! Sluníčko provázelo tahy štětců malých malířů, na korpusech draků. Někteří nebojácní rodiče se jali vytvořit vlastního papírového draka. Občas nás potrápily vodící šňůrky, mašle na ocas jsme uzlovali jako diví... děti už byly celé nedočkavé vypustit ty jejich „drakouše“ do oblak! Na louce běhali všichni, i ti kdo draka v ruce neměli, aby vítr trochu rozdmýchal. Ale ouha, ani lísteček se nepohnul... Uběhaní rodiče

si poposedali kolem ohně. Pekly se brambory v uhlí, jablíčka nebo buřty na klacku, nad ohněm se ohřívaly podzimní guláše jménem „Drsoň“ a „Jasoň“. Když se jídlo rozvonělo kolem, přiběhly se nadlábnout i děti. Ještě aby ne, muselo jim z toho lezení po stromech a skotačení na dětském hřišti notně vyhládnout. Tak jsme si hezky poseděli, zhodnotili náš tvůrčí um, co se stavění draků týče, vzpomínali na naše dětské podzimní radovánky, až nás najednou zaskočila tma. Bylo to s vámi prima kamarádi! Doufáme, že jsme tímto zahájili novou tradici Drakiád a těšíme se příští rok zase na nějakém kopci. Vichru zdar!

Draci a dráčci tvoří.

P.S. komu by se nechtělo čekat až na-
přesrok, stavte se za námi na “Dia de
los Muertos” nebo na “Mikuláše”.

*Za Sokol Zürich & CzechIN Český
dům Zürich Marie Krejčová a Míša
Retteghieri*

Pečeme buřty

ČESKO – SLOVENSKÝ PLES

Zveme Vás na tradiční
44. ČESKO – SLOVENSKÝ PLES
který se koná v sobotu 18. ledna 2020
ve sportovní hale „TÄGERHARD“ ve WETTINGENU.
Otevření sálu v 19:30 hodin, ukončení v 01:00 hodinu.
Úbor večerní, společenský.

K tanci hraje
NOSTALGIE SWINGERS Big Band.
Vstupné CHF 50,-

Občerstvení zajišťuje Catering.

Vstupenky je možno objednat a vytisknout na
www.ball75.ch.

Za organizační komitee
Michaela a Václav Günter - Sabina a Remo Hexspoor
300 parkovišť
(GPS- Tägerhardstr. 122, Wettingen)

Z Českého domu Curych

I my v Českém domě Curych víme, že svoboda není samozřejmostí a patřičně jsme 30. výročí sametové revoluce oslavili již 28. září. Příchozí mohli tento den zhlédnout výstavu k tomuto jubilejnímu výročí, kterou nám zapůjčilo Velvyslanectví ČR v Bernu a velkou ctí a potěšením pro nás byla úvodní slova k otevření výstavy nové velvyslankyně Kateřiny Fialkové.

Autorský projekt, Daniela Dobiáše a Jana Vodňanského, "PRODANÁ VELVETKA aneb PROČ BYCHOM JE NEZMLÁTILI!" nám přiblížil události z roku 1989. Nabídl nám

nový a překvapivý pohled do zákulisí. Živé hudební představení prolínalo libreto opery Prodaná nevěsta ze století devatenáctého a scénář tajných služeb směřující k navození sametového převratu v Praze roku 1989. Umělecky a procítěně zazpívané písně prokládal Jan Vodňanský vtipy a improvizovanými komentáři, u kterých jsme se všichni dokonale pobavili.

A mysleli jsme i na zábavu pro naše nejmenší. Když zavzpomínáte na svá školní léta, možná se Vám také vybaví básnička „DEJTE MI PASTELKU, NAKRESLÍM PEJSKA!“ a právě se stejnojmenným pořadem pro děti za

*Výstavu zahájila
velvyslankyně ČR
ve Švýcarsku,
Kateřina Fialková.*

*Vlevo Jana Vaňková,
Český dům Curych.*

námi přijel textař a básník Jan Vodňanský a hudební skladatel Daniel Dobiáš. Prostorem zněly vtipné a melodické písničky, které nejen děti, ale i dospěláky vtáhly přímo do děje. Náhle jsme se ocitli u Vinnetoua anebo se dozvěděli, jak je důležitá čistota. A dokonce i děti samotné se nestyděly a zazpívaly našim milým hostům písničky. A věřte či nevěřte, některé při zpěvu i zatančily. Na závěr hudebního představení děti vytvořily největší kapelu v Curychu a prostorem zněly činelky, triangl, řehtačka, dřívka

a tamburínka a písnička „ Když jde malý bobr spát“.

Nezbývá, než říci:

“Děkujeme!“, že dnes můžeme žít ve svobodě.

“Děkujeme za úžasné hudební pořady panu Dobiášovi a panu Vodňanskému.“

“Děkujeme všem příchozím hostům a těšíme se na další setkání s Vámi. “

Váš Český dům Curych

Text a foto: Jana Vaňková

Největší kapela v Curychu!

Svaz spolků Čechů a Slováků ve Švýcarsku
společně s krajaňskými spolky zve na jubilejní vzpomínku Sametové revoluce v Československu

30 let svobody 1989–2019

Prof. Dr. Tomáš Glanc: Pohled na jeviště, do hlediště a zákulisí podzimních událostí 1989

Dále promluví:

- zástupci Českého a Slovenského velvyslanectví ve Švýcarsku
- zástupci krajaňských spolků
- duchovní slovo: páter Antonín Špaček, farář Pavol Šajgalik, farář Jiří Přeček
- Moderace: Josef Beneš

Hudební doprovod: Natalia Quach, ZHdK, klavír

Pátek, 15. listopadu 2019, 18.00 hodin (apéro 17.30), velký sál Italské katolické misie, Feldstrasse 109, 8004 Zürich

Vstup volný, dobrovolná sbírka u východu

O pití je postaráno, spontánní kulinární příspěvky pro apéro jsou vítány (chlebičky, zákusky, koláče atd.)

Všichni jsou srdečně zváni

Dr.iur. Julius Effenberger, švýcarský advokát (www.effenberger-law.ch)

mail@effenberger-law.ch

se sídly:

v Curychu:

člen Curyšského a Švýcarského spolku
advokátů,
Weinbergstrasse 73, CH - 8006 Zürich
tel. +41 44 251 41 12

v Německu:

člen Advokátní komory,
Am Kurgarten 5, D - 79837 St. Blasien,
tel. +49 171 17 17 062

komunikuje česky, německy, francouzsky, italsky, anglicky

Po stopách sovětského gulagu v ČSR

Koncentrační tábory při uranových dolech

(Pokračování z minulého čísla a dokončení)

Na konci výše citované obsáhlé (27 stran) studie českého parlamentu z roku 2016 od Evy Balounové stojí jako závěr: „Autorce se nepodařilo najít údaje o poskytnutí kompenzací ze strany SSSR, respektive Ruska za staré ekologické zátěže po těžbě uranu na území České republiky.“ Vzhledem k tomu, že vývoz a otázka financování bylo upraveno dvoustrannými

dohodami a navazujícími protokoly, jsou tyto v práci uváděny. V těchto dohodách se otázka kompenzací ekologických zátěží neobjevovala, což lze přikládat za vinu několika faktorů, zejména pak tomu, že ochraně životního prostředí během těžby uranu nebyl věnován dostatečný prostor. To je ilustrováno v závěru práce. Ekonomická bilance je představena také, au-

Mapa koncentračních táborů na Jáchymovsku. Stav z r.1952.

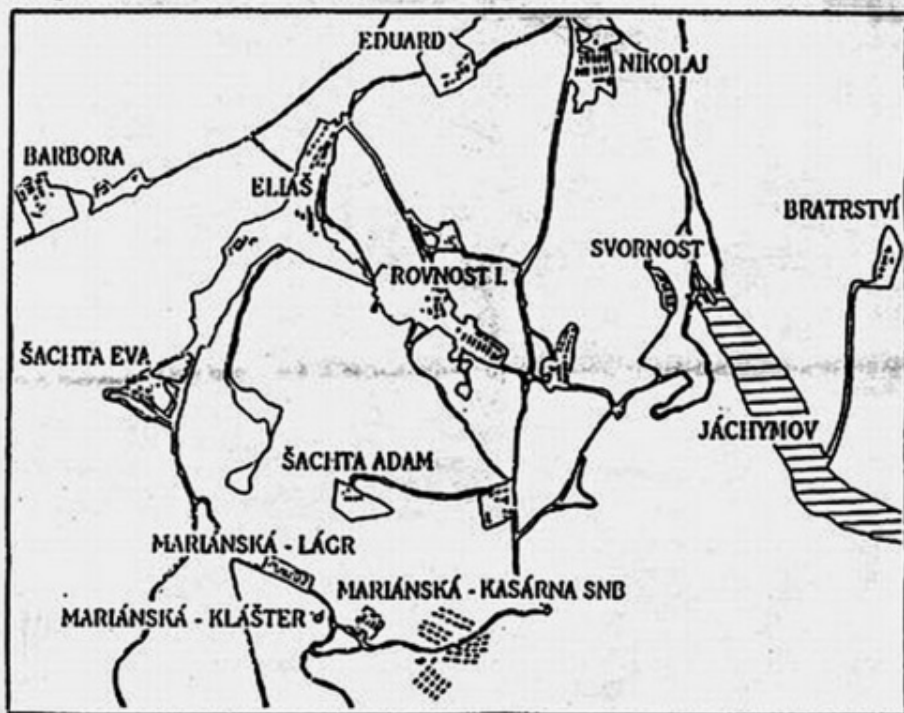

Schéma "jáchymovského pekla".

Zdroj: majnek.cz

torka se totiž domnívá, že poukázat na celkovou nevýhodnost těžby uranu se jeví jako žádoucí, jelikož to vysvětluje postavení ČSR, resp. ČSSR vzhledem k SSSR a to, že ČSR na těžbu uranu doplácela, nejen co se týče likvidační případných ekologických zátěží. „SSSR nejprve hnán snahou získat jadernou zbraň byl ochoten ČSR za uran platit a do jeho těžby investovat. Postupem času se snažil platby snižovat. Jak ale připomínají někteří autoři, v té době již existoval v ČSR kolos uranového průmyslu a uranová lobby. Na popředí se dostala i otázka zaměstnanosti a snaha o návratnost utopených investic. Přitom z dnes známých údajů je jasné, že československý uran nebyl světově konkurenceschopný. V této práci bohužel nebyl prostor pro popsání dalších problémů spojených s historií těžby uranu na území České republiky – například pracovní nasazení vězňů, dopad na zdraví lidí, pracovní úrazy při těžbě.“

Od roku 1945 do 1962 bylo vytěženo a odvezeno 98'000 tun uranové rudy (360-400 tun denně, 15 vlaků týdně (F. Šedivý: „Legie živých aneb jáchymovské peklo“).

Gulag náš vzor

Po komunistickém převratu v únoru 1948 a nastolení totalitního režimu narostl počet gulagů dle sovětského vzoru na 18–20, snad i více. Celkový počet lágrů pod velením SSSR není

možné verifikovat: některé existovaly jen několik let, jiné byly funkčně přeorientovány. Z tohoto důvodu vznikly dle vzoru sovětských gulagů v bezprostřední blízkosti uranových dolů nápravně-pracovní tábory (zvané „*Sistěma ispraviteľno-trudovych lagerej*“ v SSSR).

Nejobsáhlejší (850stránkovou) publikaci na toto téma vydal v roce 2009 Otfrid Pustějovský v němčině: „*Stalins Bombe und die „Hölle von Joachimsthal*“.

Nové pracovní síly

Ostří nenávisti poúnorového režimu komunistů směřovalo prioritně proti příslušníkům bývalých nekomunistických politických stran, účastníkům nekomunistického odboje za 2. světové války, církvím, rodinám soukromých zemědělců a živnostníků, demokraticky orientované inteligenci, organizacím mládežnického a sportovního hnutí i dalším sociálním skupinám, tvořícím následně nechvalně proslulé zástupy politických vězňů. Ve víceúčelovém využívání těchto nově získaných pracovních sil dominovaly dvě základní funkce: internovat či uvěznit režimu „nepřátelské“, „nepohodlné“, v mnohých případech pouze „politicky podezřelé“ osoby nebo „potenciální nepřátele“ lidově demokratického zřízení, a takto nabytou kapacitu živé síly využít v národním hospodářství. A spolu s nimi tam pra-

covali a snad na politické nasadili i vězně kriminální, nebo odsouzené za tzv. černý obchod a podobně.

„Bylo trpkou ironií osudu, že v dlouhé řadě jmen politických vězňů upoutají na první pohled pozornost osobnosti, které se v předešlém historickém období výrazným způsobem zasloužili o vznik státu. Komunistické Československo se jim po únoru 1948 „odměnilo“ nuceným pracovním nasazením při těžbě a zpracování uranu za ostatními dráty. Nechyběli mezi nimi známí politici, vědci, duchovní, umělci, sportovci a další osobnosti, RAF letci atd. Zvláště hořkým zjištěním je, že se zde objevili i mnozí hrdinové protinacistického odboje a spolu s nimi i jejich nedávní protivníci – hitlerovští váleční zločinci, příslušníci bývalého Gestapa a kolaboranti a zrádci národa. A spolu s těmito skutečnými zločinci, s vrahy, zloději a jinými kriminálníky, musela trávit dlouhá léta strádání celá elita obou

národů – tedy ČSR.“ (Autor citátu si nepřeje být jmenován. Pozn. red.)

V tomto roce vyšla publikace historika Jiřího Padevěta v nakladatelství Academia, která popisuje komunistické lágry v celé dnešní České republice – bez Slovenska: „Komunistické lágry: Tábory nucené práce, nápravně pracovní tábory, pracovní útvary vězňů a internační místa duchovních 1948 až 1962. Zajímavě, krátce a stručně popisuje jednotlivé lágry a dokumentuje fotografiemi:

Procesy a monstrprocesy

Vykonstruované politické soudní procesy a popravky probíhaly již od počátku vlády KSČ po puči v únoru 1948. Nejvíce poprav bylo provedeno za vlády K. Gottwalda, a sice 237.

K vynášení rozsudků prokurátoři využívali prvorepublikového zákona č. 50/1923 Sb. na ochranu republiky, a také nově sepsaných číslo 231/48 Sb.

Z politických důvodů bylo vězněno: K nepodmíněnému trestu odnětí svobody bylo v Československu v letech 1948-1989 odsouzeno 205 486 osob. Počet zjištěn na základě statistického zpracování údajů o počtu osob rehabilitovaných zákonem o soudní rehabilitaci č. 119/1990 Sb. (Pramen: Kolektiv – Soudní perzekuce politické povahy v Československu 1948-1989 Statistický přehled, Sešity ÚSD AV ČR sv. 12, Praha 1993.)

Z politických důvodů bylo popraveno: 248 osob (247 mužů a 1 žena), v tom zahrnuto 12 prominentních komunistů (Slánský a spol. a O. Závodský). Mnozí z popravených byli odsouzeni za politické "trestné činy" v souběhu s trestnými činy kriminálními. V některých případech je hranice mezi těmito dvěma skupinami nezřetelná. (Pramen: Liška Otakar a kol. - Vykonané tresty smrti Československo 1918-1989, Sešity ÚDV č. 2, Praha 2000.) Uvedené celkové číslo se díky stále probíhajícímu výzkumu a zpřesňování může o něco málo zvýšit.

Zdroj: policie.cz

na ochranu lidově demokratické republiky a trestní zákon číslo 86/1950 Sb. Od 1. srpna 1950 navíc nový trestní zákoník umožňoval udělit trest smrti i osobám mladším dvaceti let. Z důvodů, které souvisely se změnou politického režimu v ČSR v únoru 1948, bylo vykonáno 262 poprav. 22 z nich souviselo s činností během 2. světové války a po ní, ale z různých příčin (převážně politických) nebyly vykonány dříve. Zejména šlo o působení v Hlinkových gardách či v Ukrajinské povstalecké armádě Stepana Bandery. Dále bylo popraveno 13 bývalých členů KSČ, kde šlo o vyřizování pomst dle vzoru stalinských čistek. 227 osob bylo popraveno z politických důvodů.

Rozsudky uváděly téměř bezvýhradně tehdejší notoriety – velezradu a špionáž. Vedle vysloveně justičních vražd se jednalo o odbojovou činnost, útoky do zahraničí, nebo pomoc vězňům. Do této množiny jsou zahrnuty i případy odsouzení za „odbojovou činnost“ řízenou či provokovanou StB - případ Babice a případy individuálního nesouhlasu s režimem spojené s terorem (Robert Bareš, Dvořákové).

Ženy

V Jáchymově nebyly jen vězenkyně, ale i civilní zaměstnankyně, hlavně „kolektorky“, ty měřily radioaktivitu narubané rudy – chodily kolem s měřícím aparátem atd....

O osudech žen, které to v 50. letech šeredně odsákaly na jiných pracovištích při vězeňských komplexech po celé republice, si můžete přečíst na serveru politictivezni.cz v kapitole „Příběhy“.

Snad všichni političtí vězni byli po roce 1989 v ČR soudně rehabilitováni, ale mizerně odškodněni – nedostali sazby jako horníci, kteří v uranových dolech také pracovali, a navíc jim odpočetli náklady za „ochranu“ atd., a hlavně za dny v korekci. A to velmi málo, co i rodinám zůstalo, nebylo spojeno s informací jejich okolí – tedy celé společnosti, která dosud téměř nic neví. I taky jim penězi zdraví a ztracené mladí nikdo nevrátil, a dosud nebyl nikdo obsáhle v médiích a v obcích informován.

I proto je to naše úloha – a také všech žijících.

Georg Jiří Dobrovolný

Zdroje: Wikipedie;

Eva Balounová: Těžba uranu na našem území po roce 1945, PSPČ 2016, www.forumostwest.ch/pdf/CZ%20INFO/pi-4-025.pdf

Karel Kukal: Deset křížů, 2. vyd., Rychnov nad Kněžnou 2003

František Šedivý: Legie živých aneb jáchymovské peklo, 4. vyd., Praha 2013

Dva pomníky, dva maršálové

„Toto je odpor a je jasné, že zdejší protektorát Velkoevropské říše bude tento odpor potírat... „, píše v týdeníku Respekt jistý pan Bulíř, takto předseda hnutí První republika, k otázce přelepování evropského znaku samolepkami s českým lvem. No, draží krajané, kéž byste nikdy podstatnějších starostí neměli. A když už někomu ten protektorát tak ukrutně vadí, z Velkoevropské říše se dá i vystoupit, nikdo vás v ní z šos držet nebude.

Uspořádejte referendum, a dosáhnete-li 50,01

procenta, šup, už jste z toho protektorátu venku. Ledaže je hned po ruce protektorát pro změnu putinský, ale to jen tak poznámkou, než přejdu k vlastnímu námětu těchto řádků.

Jak se dozvím ze země předkův mých, zmítají jí spory o pomník sovětského maršála

Koněva v Praze na Podbabské třídě (nebo pořád ještě nese jméno Jugoslávských partyzánů? Důkaz to, že s pojmenováváním a přejmenováváním ulic je radno postupovati zdrženlivě). Veřejnost je v té věci rozpolcena. Jedni poukazují na ne právě chvalitebné skutky zmíněného maršála (utopil v krvi maďarské povstání r. 1956, dohlížel na stavbu berlínské zdi, jsa věrným stalincem odmítal Chruščovovu kritiku kremelského skřeta s životy milionů na svědomí, kdyby ně-

*Pomník maršála I.S. Koněva v Praze 6 - Bubenci.
Foto: Gampe, Wikimedia*

jaké měl), kdežto druzí ho mají – ať vyváděl, co vyváděl – přece jen za muže, jemuž vděčíme za osvobození... Jakožto pamětník těch dějů si dovolím užít přesnějšího výrazu: obsazení, nikoli osvobození. Věru obtížno je pokládat za osvobození akt, jemuž následovalo bezmála půlstoletí pod moskevským pantoflem. Narovnejme si brejle: Rudá armáda neosvobozovala, ale hnala se Evropou v úporné snaze obsadit jí co největší část, aby v ní zřídila poslušnými satelity tvořené předpolí sovětské moci.

Co se týče Koněvova pomníku... no, neradil bych hned ho roztřískat na malé kousičky, jak už jsem také četl takový návrh. Je to přece jen umělecké dílo, a ne úplně špatné. Máme v Praze objekt, kam se odkládají památníky, jejichž slávu historie nepotvrdila: lapidárium Národního muzea. Kdyby se tam pro maršála Koněva nenašlo místo, mohl by je uvolnit jiný maršál, poněkud překotně vyhozený našimi republikánskými pradědečky přes plot národních dějin: Jan Josef Václav hra-

Bývalý pomník maršála Radeckého na dnešním Malsotranském náměstí lolem r. 1900. Foto: Wikipedia

bě Radecký z Radče, nejgeniálnější vojevůdce, co jich půda zemí českých zplodila od dob Žižkových, a možná i před nimi. Krom jiného to byl on, kdo vypracoval plán bitvy u Lipska (1813), zaslouživ se tak o vítězství spojených rakousko-prusko-rusko-švédských vojsk, a tím začátek konce dobovačného megalomana Napoleona Bonaparte, po dvaadvacet let udržujícího Evropu v krvavých a dokonale zbytečných válkách. Pro nic, jen pro svou osobní slávu a sebeobdiv. Pakli

se J.J.V. Radecký svým dílem přičinil o jeho svržení, nezaslouží si povýšené ohrnování nosů, nýbrž uznání z nejvyšších.

Očekávám nyní námitku – nojo, ale když on ten Radecký soužil Habsburkům! A komu jinému, odpovídám, měl medle sloužit? Odložme i tuto národoveckou pověru: koruna Království českého připadla habsburskému rodu svobodnou volbou stavovského sněmu po smrti posledního Jagellonce v r. 1526. Kdo by žádal víc, nějakou demokratickou volbu za účasti veškerého lidu, neví, o čem mluví; k tomu musela doba teprve dozrát, ne bez zpětných zvrátů a obtížně napravitelných omylů. Ostatně výsledek korunuje snahu; a ten se ve srovnání s jinými národy podobného osudu nechá vidět. Česká země, český jazyk, české povědomí přečkaly bez podstatnější úhony staletí nazvaná horlivými spisovateli *Temnem*, to na rozdíl od jiných národů, nevyšedších z kvasu oné převratné doby tak nepoškozeně. Bretaňců v severozápadní Francii například, nebo Gaelů na skotské vysočině, kde se původní řeč uchovala jen v izolovaných zbytcích, a daly by se najít i jiné příklady. I zanechme skuhrání; pod habsburským jařmem se národu a jazyku českému ještě vedlo znamenitě.

Ale to jsme pořád jen u těch jazyků; na poli hospodářském se situace jeví

ještě příznivěji. *Temno sem, Temno tam*, vypracovaly se země Koruny české do postavení nejrozvinutější, nejprůmyslovější části rakouského mocnářství, pod vlídným dohledem a nejednou i za finančního přispění vídeňské vlády. Zlatou kapličku na vltavském nábřeží sice postavil národ sobě, ale bez prachů od císaře pána by si býval postavil houbeles; a půlstoletí mezi kanonýrem Jabůrkem a infanteristou Švejkem je možno zvat nejšťastnějším obdobím novějších českých dějin, jehož poklid a rychle rostoucí prosperita se už pak nikdy neměly opakovat.

Polní maršál Radecký z Radče nebyl přímým spolutvůrcem toho stavu, ale připravoval k němu cestu; a znovuzřízení jeho památníku by Praze slušelo víc než ty spousty soch a sousoší k oslavě postav, o nichž málokdo už ví, čím se vyznamenaly a kdo vůbec byly. Ledaže původnímu umístění na Malostranském náměstí by dnes překážely koleje veřejné dopravy, ale i zde by se našlo řešení. Co tak umístit jeho pomník na místo uvolněné maršálem Koněvem? A třídu Jugoslávských partyzánů – beztak už vzal čert celou Jugoslávii i s jejími partyzány – překřtít na třídu polního maršála J.J.V. Radeckého? Jakožto někdejší Dejvičák bych se tomu připojil svým plným a srdečným souhlasem.

Luděk Frybort

USA: Současnost původních majitelů 2

Ošemetnost se suverenitou

Článek VI ústavy pokládá smlouvy, tedy i ty s původním domorodým obyvatelstvem, za „součást nejvyššího zákona země“. Z toho se pak zrodilo poněkud schizofrenické uvažování, které přetrvává do dnešní doby. Na jedné straně jako by indiánské kmeny neměly nic společného s jednotlivými státy, ale na druhé straně zůstávají chráněncem, svěřencem (*ward*) federální vlády ve Washingtonu. Kmenu (*tribe*) se nejenom dostává označení *nation*, ale *sovereign nation* – suverenity s právem vytvářet vlastní zákony a jimi se řídit.

Mezinárodní právo pro uznání suverenity vyžaduje nezávislost, mít území nikoliv kapesního rozsahu, obyvatelstva víc než pět a půl, mít schopnost zcela nezávislého vládního počínání a ekonomické autonomní existence. Obtížně pak mohl uspět s požadavkem o přijetí za člena OSN Cherokee Indián Jimmie B. Durham, sebepovýšený na mluvčího milionů domorodců od Kanady po Patagonii, s teritoriálními požadavky a uznáním absolutní suverenity. OSN vyžadovala, aby své požadavky předložil písemně, což však nebylo jeho forte. Rozzlobený žadatel protestoval, že náčelníci jeho druhu

nejsou cvičeni v byrokratických praktikách bledých tváří a že požadavek mít všechno na papíře je urážlivým vyjádřením nedůvěry v indiánské slovo. Indián Lee Lyons se rovněž pokusil o mezinárodní uznání suverenity. Na miniaturní rezervaci Onondaga, tady nedaleko od nás, mu soukmenovci vyrobili cestovní pas na jméno *Six Nation Iroquois Confederation*. Dokument trojjazyčně (anglicky, francouzsky a onondagsky) označoval majitele Lyonse jako občana suverénního státu SNIC. Čtyřicet držitelů takto po domácku zhotovených dokladů dojelo do Ženevy na konferenci OSN o rasové diskriminaci. Švýcarští úředníci delegaci hodinu pozdrželi, ale pak přece jen na jejich výrobek přiložili razítko s označením „mimořádné vízum“. Obdarovaní to prohlásili za velké vítězství, které interpretovali jako de facto mezinárodní uznání dotyčného neexistujícího státu.

Albert Hale, někdejší hlavní náčelník národa Navajo, prohlásil: „Když já přijedu do Washingtonu, nechci jednat s nějakými obyčejnými úředníky, chci, aby v Bílém domě pro mě uspořádali hostinu, tak jak činí s představiteli všech cizích států.“ Dosud se tak věru

nečiní. Federální soudce Warren K. Urbom (město Lincoln, stát Nebraska) v rozhodnutí roku 1975, zda federální úředníci mají právo se míchat do záležitostí rezervace Pine Ridge, se vyjádřil takto: „Závěr, že indiánské kmeny nemají úplnou (*complete*) suverenitu, je neodolatelný (*irresistible*).“ Jenže jak vypadá neúplné panenství? Jiná soudní stolice (*Court of Appeals*, stát New York, 1993) usoudila, že i když stát má právo požadovat odvod maloobchodní daně při prodeji ne-Indiánům, toto právo nelze vymáhat, uvést v platnost, poněvadž k transakci došlo na území kmene federální vládou uznaného jako suverénní národ. Proto se prodává nezdaněný benzin či cigarety komukoliv, kdo přijede, a stát nezasáhne. Suverenitou se přece rozumí právo vytvářet vlastní zákony

a vymáhat jejich dodržování. Pak se v tom vyznejte.

Takže tady máme čtvero v leccčems se překrývajících a konkurujících jurisdikcí – federální, státní, místní a indiánskou. V roce 1924 Kongres ve Washingtonu oficiálně označil Indiány jako občany oněch Spojených států amerických, se všemi právy a povinnostmi, a v roce 1968 přijal *Indian Civil Rights Act*, zákon na ochranu Indiánů před příkořím ze strany kmenové samosprávy. Stále však dochází k všelijakým disonancím. Například v roce 1994 na rezervaci Warm Springs ve státě Oregonu, 100 mil od Portlandu, adresy početné české obce, nezbedná sedmnáctiletá Cheryl Sorrel House se kvůli svým špatným kumpánům a špatným známkám ve

Budova OSN v Ženevě: mimořádné vízum pro SNIC

Foto: Pixbay.com

škole dostala před příslušný kmenový orgán, který nařídil *ceremonial whipping* – nářez, pět svižných zásahů na její neposedný zadek. „Všechny vás nenávidím!“ (*I hate you all!*) zareagovala před odesláním do internátu pro indiánské dívčiny na opačný konec země. Takový průběh spravedlnosti by rozhodně nebyl proveditelný na neindiánském území. Za snad nejpodivnější lze pokládat rozhodnutí Nejvyššího soudu z roku 1979, jímž se Indiánům v severozápadní části USA dostalo privilegia rybařit a lovit mimo rezervaci, bez ohledu na přísné předpisy o hájení, závazné pro všechno ostatní obyvatelstvo. To už jsou pak výhody typu diplomatických imunit.

Indián jako jedinec se může objevit jako žalovaná strana před federálním soudem, kdežto indiánský kmen takové jurisdikci nepodléhá. Jestliže neindiánský soused utrpí újmu, náhrady škody se věru nedovolá. Marně se dovolává senátor Slate Gordon, republikán ze státu Washington, zbavit se tohoto anachronismu „*sovereign immunity*“.

Nesouhlasí s ním většina senátorů, mezi nimiž je jen jeden autentický Indián jménem Ben Nighthorse („Noční kůň“) Campbell, reprezentující stát Colorado.

Tradiční americký princip *melting pot* („tavící hrnec“) – zkratka pro

integraci a asimilaci různorodých přistěhovaleckých živlů – koncem bláznivých šedesátých let, doby současného zrodu i jiných novinek jako například feministického osvobozenického boje, nahradil *multikulturalismus*, *pluralismus*, důraz na zachování individuální identity (etnické, rasové, náboženské, kulturní).

Nemyslím, že by ale docházelo k příliš úspěšné renesanci indiánských jazyků, jichž je zhruba 250, ač stále se ještě pěstuje výuka na některých školách, zejména v Oklahomě a Jižní Dakotě, a stále jsou k mání příslušné učebnice, slovníky a audiokazety. Jde o jazyky natolik obtížné a ve světě tak pramálo známé, že za druhé světové války americká armáda úspěšně používala jejich mluvčí k otevřené komunikaci mezi jednotkami na frontě, aniž by se museli obtěžovat s nějakým zatajováním před zmateným nepřitelem.

Začátkem sedmdesátých let k přemíře výpomocných fondů přibyla federální štedrost poskytovat zájemcům z indiánských řad stipendia a přednostní přijetí na univerzity. Zásluhou této iniciativy již došlo k líhni právníků, jichž už je teď víc než tisíc.

Ti se značně starají, aby indiánské národy se nadále množovaly.

Ota Ulč

(Pokračování příště)

Zde levice, tam pravice

aneb "Zboží s prošlou záruční lhůtou"

„Levice umírá,“ stěžuje si v 37. čísle týdeníku Respekt pan Erik Tabery, dodávaje: „A je to špatně.“ Nuže, jestli je to dobře nebo špatně, k tomu bych se zdržel komentářů; v každém případě se však levicovost jako politicko-společenský postoj přežila. Pan Tabery si všímá, že ústup levicovosti – cituji – kopíruje *dobu, kdy se na scéně objevil Andrej Babiš*, jenže ústup je pozorovatelný i v zemích, kde žádných Babišů není, jak sám mohu co německý občan a daní plátce svým svědectvím doložit.

Ono se toho přežilo víc, včetně starodávného dělení politické scény – zde levice, tam pravice. Abychom si uvedli příklad: jednou ze stěžejních otázek dneška, ne-li úplně nejstěžejnější, je hromadná migrace z podvyživených končin Afriky a Asie do úživnější Evropy. Kdo jest ducha ušlechtilého, spatřuje v houfech běženců kulturní obohacení, čerstvou krev v žilách unavené Evropy, kdežto obecnější lid si žbrblá pod nosy něco o sakrament-ských potížích, co jich z té patálie vyplývá a ještě vyplyne, a kdo má, krucinál, celý ten tyátr platit... V tom je obtížno hledat nějakou levicovost nebo pravicovost, třebaže se leckdo snaží seč je nacpat obavy z přílivu

migrantů do pravicového pytle, a ještě ho pro větší názornost přetrít nahnědo.

Levicovost, vyjádřená různými odrůdami socialismu, má dny své slávy za sebou. Usilovala o vyrovnání sociálních rozdílů, což mohlo mít svůj smysl v době, kdy společnost byla rozdělena obtížně překročitelnými bariérami původu a majetku. Dnešek skýtá každému dostatek možnosti uplatnit své nadání a odbornou kvalifikaci; a chybí-li komu tyto předpoklady, také nezahyne, ale svěří se do péče státu s jeho sociálními programy. Mnohdy bývá výhodnější pobírat podporu v nezaměstnanosti než plat za níže honorovanou práci; a stačil-li kdo naplodit houf dětí, na něž všechny také pobírá podporu, nepotřebuje se o žádnou práci ani pokoušet. Což vida občan pracující a daně odvádějící, jeví sníženou náklonnost k ideám sociálním, jak je znát mimo jiné i na volebních preferencích: strana sociálně demokratická, kdysi bezkonkurenčně v čele názorového spektra, zaujímá v odhadech průzkumných agentur (jež jest ovšem dlužno bráti s rezervou) v nejlepším případě třetí, mnohdy až páté místo. Jakáž pomoc, tak je tomu vždy: cíle dosaženo, naléhavost se vytrácí.

Co se ovšem nevytrácí, je vrstva lidí se světaspásnými sklony, takoví však už nehledají své naplnění v otázkách sociálních, nýbrž ve starostech o životní prostředí. Na vysoké místo volebních preferencí se tak propracovala strana Zelených; nicméně bych soudil, že trvalým favoritem voličského lidu se také sotva stane, majíc na všechny současné potíže pouze jeden recept – zdanit, omezit, zakázat, až si u veřejnosti, a dokonce i v tisku vysloužila přízvisko *Verbotspartei* (zakazovačná strana).

Zdaněn je německý občanek i bez ní nad všechno pomyšlení, a omezen nejružnějšími zákazy a příkazy jakbysmet; i nevím, jak dlouho se ještě mohou Zelení vézt na vlně popularity. Blíží se den, kdy místo rozdílení šafářských rad budou nuceni převzít část odpovědnosti vládní; i lze počítat s tím, že v konfrontaci s politickou skutečností vlna popularity znamenitě zploští.

A jiná možnost není v dohledu. Paní kancléřka Angela Merkel nemohouc vládnout pouze s podporou vlastní partaje, nucena je slepit nějakou koalici; a jelikož na sociální demokraty není z výše uvedených důvodů spolehnoutí, Svobodní demokrate se klepou kolem

svých pěti procent, a než vstoupit do koalice s ostrakizovanou stranou AfD, to radši s ďáblem rohatým a ocasatým, jiný výběr jí nezbyvá. I jsem docela zvědav, jak a za jakou cenu z toho dilematu vybruslí.

Ostatně nejen ona. Vše nasvědčuje, že náš západní svět nastupuje do historické etapy poznamenané starostmi o zachování vlastní civilizační identity v přílivu cizího, s jeho hodnotami nekompatibilního, nezřídka nepřátelsky naladěného živlu. V tom střetu pozbyvá smyslu starodávné schéma zde levice – tam pravice, jakkoli mnozí ze setrvačnosti po této slepé koleji jedou a bezpochyby ještě dlouho pojedou.

Luděk Frýbort

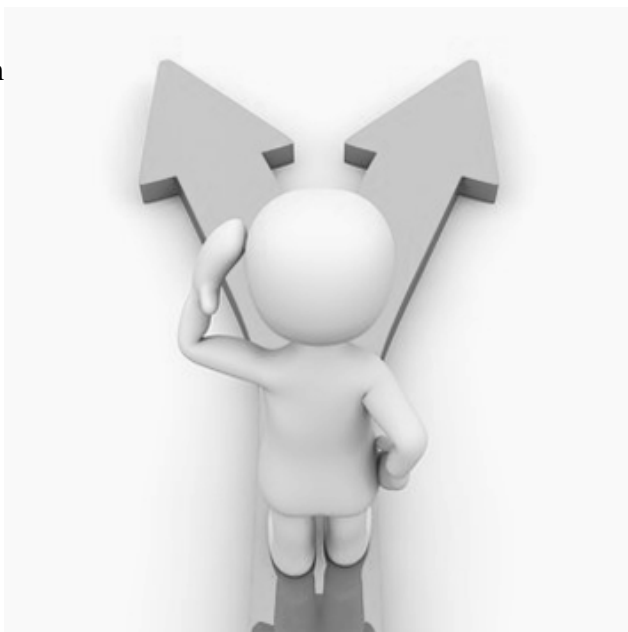

Foto: pixabay.com

Při boji se změnami klimatu je nutné používat logiku

Lidská schopnost přicházet s prapodivnými řešeními je neomezená. V poslední době to nejvíce platí u návrhů, jak bojovat s oteplováním planety, kdy někdy roztajete... smíchy.

Při hledání řešení k zastavení změny klimatu padají občas skutečně pozoruhodné perly. Z mého pohledu je nejbizarnějším příkladem rozhodnutí některých lidí nemít žádné děti (a adorat ve veřejné #NoFutureNoChildren přísahy teenagerů, že tak v budoucnu ani neuciní, aspoň dokud vlády nevezmou téma změny klimatu vážně), protože nechtějí zatěžovat planetu jejich uhlíkovou stopou. Ideálním řešením, jak zachránit Zemi a udělat ji lepším místem pro život, by tak zřejmě mělo být vymření lidstva. Chápete to? Já tedy ne, ale pojďme dále.

V Německu se na východě Durynska zrodil nápad vykácet les, aby uvolnil místo větrným elektrárnám. Ano, čtete dobře, nějaký les v žádném případě nesmí bránit boji se změnami klimatu! (ironie) Jen mě napadá, neměli by si ti, co přišli s tímto geniálním nápadem, zopakovat, jak funguje fotosyntéza? A že jsou to právě lesy, které drží v přírodě vodu a ochlazují

okolí? Podobně originální je i myšlenka, že produkci CO₂ lze účinně snížit zaváděním všemožných daní či zdražením letenek. Ozývají se i tací, kteří by se při řešení nejraději inspirovali luddity a rozbili veškerou elektroniku.

Zakážeme červené maso, zachráníme planetu!

A teď jedna opravdu aktuální věc, které bych se rád věnoval trochu více. Aby toho nebylo málo, do sbírky opravdu inovativních řešení nedávno přibyl i nápad dánské političky Francisky Rosenkild a její zelené strany Alternativa. Spolu s dalšími zastupiteli své strany v Kodani navrhuje zákaz masa ve školkách, školách a pečovatelských centrech. Také ona chce alespoň malým dílem přispět ke snížení emisí. Konzu-

Beznasý den celý rok?

Foto: pixabay

mace červeného masa má dle političky významně přispívat ke změnám klimatu, a právě díky zákazu masa už dánská metropole nebude tolik zatěžovat naši planetu. „*Můžete si svobodně zvolit, co jíst doma, ale jako město máme zodpovědnost být ambiciózní v našem chování k životnímu prostředí. Proto navrhuji odstranění červeného masa z jídel v městských institucích,*“ nechala se slyšet dánská politička.

Nejedná se rozhodně jen o nějaké bezvýznamné plácnutí do vody či zprávu z kategorie politický bizár. Zákaz červeného masa je naprosto vážně míněný návrh, který si získal podporu téměř napříč politickým spektrem s výjimkou populistické Dánské lidové strany.

Kodaň, respektive celý svět bez červeného masa, je krásná vize, že? Jen některé věci se v tom zápalu nadšení trochu nedomyslely. Uvažovala třeba navrhovatelka či někdo z podporovatelů o tom, že snaha za každou cenu úplně vymýtí konzumaci červeného masa bude mít konsekvence pro zemědělství? Třeba v tom, že krachnou chovatelé dobytka? Krajina se přitom bez dobytka neobejde. Bez živočišné výroby nebude v půdě dostatek biologické hmoty (a žížal a různých larev) a důsledkem toho nebude možné tak dobře zadržovat vodu v krajině. „Zhutněná půda“ je ostatně i jedním ze zásadních problémů současného českého sucha...

Některým lidem zjevně nedošlo, že omezováním červeného masa Zemi nejen příliš neulehčíme, ale ještě ji o to víc přiblížíme poušti. Utrpělo by i zemědělství, což ale vlastně nevádí, protože lidí, kteří musí něco jíst, by stejně mělo být výrazně méně. A i těm bychom měli co nejvíce ztížit jakoukoliv dopravu kamkoliv, protože i při výrobě elektroaut vznikají obrovské emise. K sarkasmu přidám ještě trochu lehké demagogie – to někdo chce, abychom se vrátili k prvobytně pospolné společnosti? To bylo lidí málo, živili se tím, co „dům dal“, a umírali zhruba ve třiceti. Uhlíková stopa skutečně minimální!

Diskutujme o ekologii, ale prosím racionálně!

Vždycky říkám, že nejen u věcí jako ekologie je nezbytná schopnost používat logiku. Proč se bojuje proti emisím u aut a neřeší se více podvodné a nekvalitní filtry pevných částic? Proč se trvá na elektroautech, když nové diesely vzduch dokonce čistí?

A podobně bych se mohl ptát i dále. Z různých diskuzí ale mám pocit, že důležitější jsou emoce, apokalyptické vize a „zrušení kapitalismu“. Tím ale tomu klimatu skutečně nijak nepomůžeme.

Tomáš Zdechovský

Převzato z blogu s autorovým souhlasem

Maur a Mořic

Ve Zpravodaji č. 12/16 a 1/17 jste se mohli dočíst o dramatickém nalezení relikvie sv. Maura. V závěru článku jsou uvedeny hlavní postavy celého příběhu – kromě té stěžejní: svatý Maur! Stopy tohoto starověkého hrdiny a mučedníka pravděpodobně spojují dvě zcela rozdílná místa.

„Děcka, tož podme do Mořica!“, zvolal Standa, a myslel tím chrám svatého Mořice v Kroměříži. Seděli jsme u večeře v blízké restauraci, a právě nám oznámili, že se dnes večer koná „noc kostelů“. Ale kdo to byl, ten svatý Mořic? Svatořečených toho jména je víc, ale tenhle „kroměřížský“ byl nejspíš první. Jemu zasvěcený

gotický chrám v „hanáckých Aténách“ ovšem není jediná jeho stopa v českých zemích – jsou mu zasvěceny i kostely v Olomouci a na vrchu Mouřenec v okrese Klatovy (název je odvozen z latinského, ze starořečtiny pocházejícího výrazu „mauritus“ – člověk s tmavou pletí nebo maurského původu, česky „mouřenín“). Je ale

Zámek a hrad v Bečově nad Teplou

Foto: ToM

možné, že existuje ještě jedna spojitost, která dosud nebyla důsledně prozkoumána – nejen proto, že k jejímu objevení vedly dobrodružné události.

Co mají společného městečka Bečov nad Teplou v Karlovarském kraji a Saint-Maurice ve švýcarském kantonu Wallis (francouzsky Valais)? Na první pohled nic moc: Bečovu dominuje částečně na zámek přestavěný hrad, a první zmínky o osídlení místa, kde se dnes městečko nachází, jsou až z 13. století – zatímco dnešní Saint-Maurice se pyšní starým klášterem založeným v 6. století a existuje již od starověku; od založení na sklonku římského impéria a až do r. 1003 se jmenoval Acaunum (francouzsky Agaune) a byl osídlen Kelty, kteří přijali křesťanskou víru. Nedaleko města stojí hrad (dokončen v 17. století, dnes muzeum). Bečov během vlády jedné strany jako velká většina obcí v bývalé ČSSR silně upadal; teprve po „Sametu“ se dočkal rozsáhlých renovací a má dnes docela šarm. Saint-Maurice sice dávno ztratil svůj věhlas jako významné středověké poutní místo, a požár v r. 1693 zničil velké části města, opatství (kromě baziliky) i hradu, ale vše bylo důkladně obnoveno a Saint-Maurice je dnes malebné městečko, prostě „jako klíčka“.

Hrob sv. Mořice na pohřebišti v Saint-Maurice

Ale proč byl Agaune přejmenován na Saint-Maurice? Podle starých pramenů byl někdy mezi lety 285 a 306 našeho letopočtu do těchto míst Římem vyslán oddíl legionářů, pocházejících z dnešního Egypta, aby pobili vzpurné místní obyvatelstvo. Velitel této legie, křesťan jako všichni jeho podřízení, ale odmítl zabít osídlence, protože byli rovněž křesťané. Císař Maximiánus vyslal tedy na trestnou výpravu nové vojsko, které – počínaje velitelem neposlušné legie – všechny její členy popravilo a zřejmě pobilo i většinu místních obyvatel. Pravdivý podklad zmíněných pramenů potvrzují vykopávky, podle nichž

se „počet zde umučených křesťanů odhaduje až na šest tisíc“ (Wikipedie).

Protože celá legie pocházela z Théb na území dnešního Egypta, pokládali pozdější kronikáři za pravděpodobné, že její členové měli snědou pleť – což však nemuselo odpovídat

skutečnosti, protože tato oblast byla

osídlena i mnohými lidmi evropského původu. Přesto ale bylo později vůdci tzv. thébské legie dáno jméno Mauritius, francouzsky Maurice, česky Mořic – tedy „mouřenín“. Proto bývá často vyobrazen se snědým obličejem, někdy dokonce jako černoš – na obraze od A. Pettera v chrámu sv. Mořice v Kroměříži je však znázorněn jako běloch.

Město "mouřenína"

Sv. Mořic se stal patronem městečka, které bylo v r. 1003 logicky po něm pojmenováno. Jeho svátek se slaví 22. září; v ten den se v Saint-Maurice koná procesí, při kterém ukazují bohatě zdobený a drahými kameny posázený stříbrný relikviář, zhotovený zřej-

Relikviář sv. Mořice vystavený ve švýcarském Saint-Maurice.

Relikviář "sv. Maura" vystavený v zámku v Bečově nad Teplou. Foto: svatymaur.cz

mě v 12.-13. století, který obsahuje různé předměty a ostatky, mezi nimi i zlomky kostí, jež mají pocházet z hrobu sv. Mořice.

Ale co mají tyto dávné tragické události společného z Bečovem nad Teplou? Možná mnohem víc, než dnes opatrovatelé relikviáře v Saint-Maurice tuší a historici se prozatím domnívají. Jak jsme se dočetli ve Zpravodaji č. 12/16 a 1/17, je i v bečovském zámku uchován nádherný relikviář, který byl za dobrodružných okolností nalezen v r. 1985; jeho majitel,

belgický šlechtic Heinrich Beaufort-Spontin, kterému patřilo i bečovské panství, jej po konci 2. světové války před odsunem do Rakouska zakopal pod podlahou zámecké kaple. On a jeho rodina byli jako kolaboranti zbavení majetku, museli Československo opustit a relikviář nemohli odvézt.

Je Maur Mořic?

Tato honosná schránka byla samozřejmě rovněž zhotovena k uchování ostatků; je větší a bohatěji zdobená než stříbrný relikviář v Saint-Maurice, a její plášť je ukován z mědi a zlacené

mosazi. Podle toho musí v ní ukryté ostatky náležet nějakému významnému světcí. Při návštěvě zámku a prohlídce relikviáře – je pod skleněným poklopem v klimatizované, poplachovým zařízením zabezpečené místnosti, kterou může otevřít jen průvodkyně po telefonickém souhlasu – se dozvíme, že jsou v něm ostatky mučedníka „svatého Maura“. Na otázku, kdo to byl, kdy a kde zemřel, průvodkyně odpovídá dost neurčitě, že to byl asi křesťan původem z dnešního Egypta a byl snad ve 3. století sťat, víc ale nevěděla. To odpovídá i na relikviáři zřetelně zobrazenému výjevu popravy. V literatuře ani v internetu ale žádného sv. Maura, Egyptřana popraveného stětím, nenajdeme. Zato si hned vzpomeneme na svatého Mořice, který přesně tak položil život, protože odmítl zabíjet křesťany. Tím spíš, že Maurice a Maur nejsou nic jiného než variace téhož jména. Že se dost možná jedná o ostatky téhož člověka, mohou ukazovat i jisté podobnosti v dekoraci obou relikviářů, pravděpodobně zhotovených ve stejnou dobu.

Cesta do Bečova

A jak se mohly dostat ostatky svatého Mořice ze Švýcarska až do Bečova? Anna Bauerová a Jaroslav Bauer, kteří zřejmě jako první upozornili na možnou spojitost mezi oběma relikviáři, se ve své poutavě napsané knize „Tajemství chrámových pokladů“ (Praha 1993) domnívají, že je

pravděpodobné, že část ostatků byla v raném středověku převezena ze Saint-Maurice do francouzské Remeše (Reims), kde rovněž vznikla dnes málo známá legenda o popravě sv. Maura ve 3. století, a odtud se dostala do 150 kilometrů vzdáleného kláštera ve Florennes v dnešní Belgii, kde pak byly vloženy do pro ně zhotoveného relikviáře. Ten koupil v r. 1838 vévoda Alfred Beaufort-Florentin a odvezl jej později na své panství v Bečově nad Teplou. Ve světle těchto poznatků není tedy jasné, proč historici tyto aspekty pomíjejí, nezkoumají možné spojitosti mezi oběma schránkami a bečovský relikviář stále nazývají jménem světce, o němž se prakticky nic neví.

Text a foto (kromě str. 35): ToM

Opatství a baziliku v Saint-Maurice i pohřebiště legionářů je možné navštívit, zrovna tak jako bečovský zámek. Podrobnosti zde: abbaye-stmaurice.ch (relikviář je ale až do 5.1.2020 v restauraci), zamek-becov.cz.

Mimochodem: I chrám sv. Mořice v Kroměříži z 13. století, jedna z největších gotických staveb v ČR, stojí za návštěvu – všem „děčkám“ se jeho prohlídka během noci kostelů neobvykle libila.

Více informací a další zdroje naleznete na webu svaz-spolku.ch pod heslem Zpravodaj.

Historie budovy českého velvyslanectví v Bernu

Krajané ve Švýcarsku budovu českého vyslanectví v Bernu znají od vyřizování dokumentů a z oslav, které diplomatičtí zaměstnanci k výročí založení republiky 28. října 1918 léta organizují. Vztahy k diplomatům dosáhly u spoluobčanů výrazného zlepšení po roce 1989.

V roce 1893 koupil bernský bankéř Max von Jenner nemovitost o ploše 14 000 m² mezi ulicemi Burgernziel/Muristrasse. Pověřil architekta René von Wurstembergera, aby zde v parku postavil dvoupatrovou vilu s terasou ve francouzském stylu. V srpnu 1895 se mohli Jennerovi nastěhovat. Bydleli ve vile do roku 1913. Odstěhovali se, protože se pro ně stala příliš velkou.

Pohled k hlavnímu vchodu do vily

Foto: SEC

Max von Jenner se v této době spřátelil s Alexandrem Stovallem, prvním US-vyslancem ve Švýcarsku. Během první světové války bylo americké vyslanectví v Bernu rozšířeno. V roce 1918 se usídlilo ve vile Jenner, ale už v roce 1922 ji Američané opustili.

K navázání diplomatických styků Československa a Švýcarska došlo v květnu 1919. Nájem sídla prvního vyslanectví v Bernu končil 1922. V

březnu 1921 navrhl tehdejší československý vyslanec Cyril Dušek ministerstvu zahraničí v Praze, aby vilu Jenner koupilo. Švýcarské úřady souhlasily. Československo mělo ve Švýcarsku pohledávky za dodávky cukru. Styky se Švýcarskem byly velmi živé. Pražská rada ministerstva financí koupí vily nejprve zamítla. Československo zakoupilo právě nemovitosti pro velvyslanectví v Londýně, Varšavě, Sofii

a Budapešti. Vznikly důvodné obavy z velkých výdajů na údržbu všech těchto nemovitostí. V červnu 1926 však stejná rada přesto rozhodla vilu Jenner s pozemky za 350 000 švýcarských franků koupit.

Při likvidaci ČSR v březnu 1939, po vzniku Protektorátu Čechy a Morava a Slovenského štátu, byla konzulární zastoupení předána Německé říši. Německé velvyslanectví se během války bez výsledku snažilo na švýcarském pozemkovém úřadě o získání vily.

Začátkem 1945 byly obnoveny československo-švýcarské diplomatické styky a švýcarská vláda neprodleně rozhodla nemovitost původnímu majiteli vrátit. Vyslanec Jaromír Kopecký musel zakoupit nábytek, který za německého úřadování „zmizel“. Mnohá léta ve vile sídlilo českoslo-

venské vyslanectví, které se roku 1963, kdy diplomatické styky mezi oběma státy byly povýšeny, stalo velvyslanectvím. Do roku 1992 byla vila Jenner vlastnictvím československého státu. Po rozdělení a vzniku Slovenské republiky v roce 1993 došlo k dohodě o dělení majetku a Česká republika se stala majitelkou vily Jenner. Velvyslanectví ČR ve Švýcarsku zde úřaduje dodnes. Dřívější hospodářské budovy slouží konzulárnímu oddělení. Obě stavby patří k nejhezčím příkladům bernské architektury na přelomu 19. a 20. století.

Štěpán Húsek

(S použitím brožury „Budova kanceláře a rezidence Velvyslanectví České republiky ve Švýcarsku“, autoři Agathon Aerni a Milan Kováč, vydané roku 1995 v Bernu.)

Pohled ze zahrady na terasu

Foto: MZV ČR

Tomáš Nekula je členem sokolské jednoty Zürich. Je výborný sportovec, ale teď nás překvapil i tím, že je dobrý spisovatel. Napsal velmi zábavnou knížku 37 povídek o svých zážitcích auditora. Cestuje pracovně nejen po Čechách, ale i po daleké cizině. Přesvědčte se sami v tomto i v příštím čísle Zpravodaje, kde knížka „Okurková sezóna“ vyjde částečně na pokračování. Cena opravdu symbolická – 10.00 CHF. Je dobrým dárkem k narozeninám nebo na Vánoce, ale i jen tak ke čtení např. na dovolené. Lze ji objednat přímo u autora na emailu t.nekula@gmail.com nebo telefonicky 077 463 1849. Věřím, že se při čtení pobavíte stejně jako já. Marta Madrova, náčelnice jednoty Sokol Zürich.

Rázná žena z hor

Lidi z vrcholného managementu firem, které jsme auditovali, jsou v podstatě úplně obyčejní smrtelníci. Čím větší postavení ve firmě mají, tím více sice svoje přirozené lidské potřeby obratně maskují byznysovým oblečením, odborným vyjadřováním a kultivovaným chováním, ale pod tenkou slupkou diplomacie jsou nakonec vždy jen bytosti z masa a kostí, které se nejvíce ze všeho těší na víkend, až nažehlenou skořápku vymění za maskáče a budou si na chalupě opékat špekoneš s kremžskou hořčicí a zapíjet to lahváčem.

Z celé řady takových bytostí vyčnívala nade všechny jedna, jež vynesla svoje lidství a přirozenost až na absolutní vrchol a nažehlenou slupku diplomacie s sebou do práce raději vůbec nebrala. Ne, že by chodila po kanclu v maskáčích, ale na rozdíl od ostatních se rozhodla, že zůstane člověkem

stůj co stůj, a tak svůj jazyk ani odborné vyjadřování byznysové situaci nijak nepřizpůsobovala.

Byla jí finanční ředitelka našeho výrobního klienta z úpatí Beskyd, kterého nedávno koupila velká německá firma. Byla to horalka a žena od rány, nikoliv z masa a kostí, ale z krve a mléka, která „se s tím nesere a jde rovnou k věci, protože na co to půl hodiny vokecávat, když to můžu říct rovnou, ne?“ Takové lidi jsem řadil do skupiny hláškařů.

Já sám – věčné dítě – jsem se vždy více či méně (ne)úspěšně snažil najít vhodnou hranici mezi přirozeností a profesionalitou a být přizpůsobivý ke stylu ostatních. Tentokrát jsem ale zamířil i trefil vedle, když jsem dítě v sobě navlékl do černého obleku, bílé košile a kravaty a se svým nezamaskovatelným mladistvým vzezřením

se opatrně zeptal: „Dobrý den, paní ředitelko. Chtěl bych se jen prosím dotázat, z jakého důvodu bankovní výpis i bankovní confirmace vykazují záporný zůstatek, a to přesto, že vaše cash flow je na základě našich analýz v dobré kondici.“

Moji trefu mimo terč stvrdila ředitelka předkloněním hlavy a povytáhnutím obočí, aby se na mě nad obroučkami brýlí mohla podívat, přičemž jsem v bublině nad její hlavou jasně četl: S tebou to bude těžký, mladej! a pravila: „Protože na účtu je hovno, pane auditor. Všechno se to utratilo za auťáky pro papaláše, a tak čekáme, až nám nějaký škvarky pošlou Němci.“

„A kdy vlastně přijede ten váš manažer?“ obrátila list ta rázná žena.

„Manažer tohoto auditu nepřijede, protože má angínu, navrhuji vyřešit závěrečný mítink formou telekonference,“ střílel jsem dál nevhodně volnými slovy daleko mimo terč.

„To je teda slabej čajíček ten váš manažer, když ho skolí aji vobyčejná

rýmečka, s tím bych dvojdomek mít nechtěla.“

„Každopádně, mohl bych dostat aktuální výkaz cash flow, abychom vaši finanční situaci mohli blíže analyzovat?“ obrátil jsem list zpět k původnímu tématu.

„Jo, počkyte, já to hned vyřídím, at' vás mám z krku a bez zbytečnejch pukrlat.“

Zvedla telefonní sluchátko a rutinním trojklikem jedna-pět-čtyři vytočila jednoho ze svých podřízených na finančním oddělení.

„Nazdar, ty lenochode línej,“ uvedla místo pozdravu, „hele, paty k sobě sokolíku, ruce na bradavky a skoč bez okolku za Lojzinem at' vysolí kešflou, je to jasný?“

"Abyste se kvůli těm autům nepo..."

Foto: Pixabay

Pochybuji, že druhá strana odpověděla jinak než souhlasně.

Než jsem nový zážitek stačil vstřebat, někdo se již dere do dveří a přináší žádaný výkaz.

„To tedy všechna čest,“ zalichotil jsem obdivně efektivitě vnitropodnikové komunikace „tak rychle jsem ještě nikdy žádný materiál nedostal.“

„To víte, nesmí se kolem toho nadělat žvástů, ale jít rovnou k věci, na co nějaký kontrolní přelety, ne?“ usmála se na mě i na uříceného Lojzina ředitelka.

Mezitím se do kanceláře dere někdo další. „No co je zas?“ ptá se ta přímá žena.

„Brý den,“ pozdraví osoba nesměle a dál mlčí.

„Tak se vymáčkni, jelimánku outlocitnej, vo co de, já to z tebe tahat nebudu.“

„Se du zeptat na ty auta... esi už mají espézetky... obchod'áci na to tlačí,“ nahrála osoba paní ředitelce na smeč a paní ředitelka nahrávku plně zužitkovala: „Abyste se kvůli těm autům neposrali. Ste jak malý děcka. Ať počkají, až se to přepíše na policajtech – to nejsou dárky pod stromeček, doprdele, ale aut'áky na dovopravský ježdění.“

Když osoba odešla s nepořízenou, svěřila se mi paní ředitelka: „Je to jedna velká...“ její slova přerušil drncící telefon. „Co je zas, esi voláte kvůli těm autům, tak běžte do řiti... aha, vy ste z finančáku, no co chcete? ... Už sem vám to posílala mailem... to mě nezajímá, že u vás nikdo maily neumí číst... Poslala jsem vám to? Poslala, tak mě s tím už neotravujte... vy taky, na shledanou!“ vyřídila obratně problém s místním daňovým úřadem a dokončila nakousnutou myšlenku „...banda, co mi pije krev, pane auditor.“

Tak nevím, mám se přizpůsobit klientovi, jak nám to vtloukali do hlavy na četných školeních během auditorského šestinedělí, nebo si ponechat kamennou tvář a image profesionálního slušňáčka s naškrobeným límečkem, což nám do hlavy vtloukali stejně tak? Kterou cestou se vydat? Zdá se, že ať udělám cokoliv, bude to špatně. Fakt nevím. Každopádně v tomto případě bych měl být asi víc drsnej.

Započatý sebevědomý plán mojí transformace v drsňáka však horalka zadupala rázně do země a vytahující cigaretu se slovy: „Du na jednu, ale vy nevypadáte, že byste někdy v životě kouřil, takže se asi nepřidáte,“ mě ta zkušená žena odhadla velmi správně a nemilosrdně mě z pořadníku na vstup mezi drsňáckou elitu rázně vyškrtla.

Ptačí nářečí

Milan Cimburek

Pod nadpis jsem se sice sám podepsal, ale měl by tam být podepsán Karel Gott. K mému překvapení je uveden na internetu jako autor slov i hudby z roku 1965. A pochopitelně písničku taky nazpíval:

*Ten, kdo zná a umí ptačí nářečí,
tak tomu klidně každéj sadař dosvědčí,
jak je krásný chodit v sadě sám,
já to znám.*

*Poslouchal jsem jednou kosa v neděli,
jak se k sobě měli, když tu seděli,
on a ona, jak jeden pár,
ó, v očích žár.*

*Člověk by se neubráníl dojetí,
vo čem hloupej kosák nemá ponětí,
proto bejvám v sadě vždycky sám,
ó, já to znám.*

Jaro letos na sebe nechalo dlouho čekat. Sucho a chladno. V této konstelaci se nic nerodí, ani z větví stromů lístky nepučí. Konečně zapršelo a ze Sahary vítr přinesl první teplo. Stromy se začaly oblékat do jarní zeleně a ptáci v jejich korunách staví svá hnízda.

Žena pěstuje v několika truhlících na balkoně převážně koření. Říká se taky, že je to prakticky plevel. Ten taky roste rychle a truhlíky zaplní hustě zelenými lístky a keříky. Jedenkrát se nám zabydlela nadřžená kosice v hlíně truhlíku s perfektně provedeným hnízdem. Již druhý den tam byly dvě vajíčka. Těšili jsme se se ženou na poučnou podívanou zdarma, jak se líhnou a rostou malá „kosáčata“. Bohužel jsme se radovali předčasně, kosice zpanikařila a vejce přenesla jinam. Nám zůstalo jen ozdobou ptačí hnízdo.

Přistála kostice s plným zobákem snítek na parapetě balkonu a hlasitě mi snad nadávala, když jsem zrovna před večerí mlsal pivo. Začal jsem jí domlouvat: „Tak co, kam s tím letíš a kde máš hnízdo?“ Zuřivě mi něco vysvětlovala v ptačím nářečí, aniž by jí jediné stébélko ze zobáku vypadlo. Když se se mnou nemohla domluvit, tak s pokřikem odletěla, do koruny stromu pod balkoem.

To se mi vybavilo mé vychovávání v rodině a později v družině, že s plným zob..., s plnou pusou se nemluví. Matka, již v pokročilém věku při snídani, mi s plnou pusou bábovky něco rychle zahuhňala. „Oli, s plnou pusou se nemluví! A teď polkni a znova.“ Omluvila se mávnutím ruky, že by to určitě zapoměla.

Dost často mi kos zpívá z koruny svého stromu. Pokusil jsem se jeho zpěv napodobit. Nepodařilo se mi to. Pískával jsem pouze našpulenými rty, zapískat na prsty jsem se nenaučil. Snad proto, že jsem měl mezi řezáky sexuální mezírku. Ta se mi věkem zvětšovala až do takové vlašťovky v úsměvu. Sice o tom píše trochu zvesela, ale má zubařka z toho radost neměla. Otevřel jsem si na ni pusou a ona mi můj úsměv začala opravovat kleštěmi. Za drahý peníz mi mé zoubky nahradila „cizinci“. Úsměv mám teď umělý s filmově bílými zuby, ale s kosákem si už nezapískám.

Rádio a gramofon z obývacího mám propojen na balkon. Sám s knihou a ve večerním tichu jsem zatoužil si ten gramofon z šelakových desek zase jednou poslechnout. Elvis i John Lennon mne brzy omrzeli, a položil jsem pod jehlu desku Karla Gotta, kterou mi kdysi koupila žena, při jeho autogramiádě v Curychu. Německou nahrávku mně i podepsal. Kvalitní hlas nahraný analogově, když už se setmělo, nedal spát kosovi a pustil se do dueta s osmadvaceti-násobným slavíkem. Pobavil mne, že mu to párkrát i ladilo.

Psáno v dubnu roku 2016. Foto: M. Cimburek

K teplomilné Soči

Rozloučení s tuze pozoruhodným Istanbulem, jeho panorama nám pozvolně mizí z dohledu, náš Prinsendam, stejně jako čtyřicet tisíc jiných lodí ročně, vplouvá do třicet kilometrů dlouhé, strategicky významné úžiny Bosporu. Míjíme majáky, věže, tvrže, rozeseté na obou březích. Tvrz Rumeli Hisaki, tu snad nejmohutnější, dotvořil sultán Mehmet Dobyvatel v roce 1452, několik měsíců před zdoláním Cařihradu. Odborníci ji hodnotí jako zvlášť znamenité dílo vojenské architektury. Tam v amfiteátru se každoročně pořádá hudební festival, každý den s výjimkou pondělí – čili něco podobného českým zvyklostem. Míjíme paláce a méně honosná sídla, v potvrzení dojmu, že takové končiny – třeba na rozdíl od východnější části Anatolie – vůbec nedělají dojem Třetího světa.

První seznamování za tmy s Černým mořem. Tady někde vpravo byl měl být Benátčany ve středověku založený přístav Amastis a kousek dál pak přístav Sinop, kdysi životem kypící řecká kolonie a rodiště mudrce Diogena v hodně dřívější době někdy kolem roku 400 před Kristem. Nic z toho ovšem nevidíme, natož pak kousek Gruzínska severním směrem. Nezbývá než na

dálku aspoň zsalutovat prezidentu Saakašvilimu, vzdělání získavším v Kyjevě, New Yorku a Washingtonu, s výtečnou znalostí angličtiny a dosud neutuchající nelibostí kremelských vládců, ex-kágébáka Putina zejména. Toho doprovází pověst, že hlavně on rozdmýchal hodně krvavý konflikt v sousední Abcházii, za jejíž hranicí pak máme Soči, onu ruskou Riviéru, pyšnou perlu papalášů. Toť oblast Kavkazu, nejmohutnějšího evropského pohoří, s kopcem Elbrusem o téměř tisíc metrů vyšším než je alpský Mont Blanc.

Tuze jsem se vzpouzel představě, že bych někdy měl vlézt k Azbukům. Jsem na ně alergický a na často slýchaný podiv, proč já se svou posedlostí šmejdit do všelijakých Tramtárií, se stále zarputile vyhýbám tomu nejzrozsáhlejšímu státu světa. Vysvětluji nepřilíš racionálně, že oni přišli k nám, a proto já nepůjdu k nim. Ještě jako studentíci na gymnáziu jsme se snažili mít co nejvíc jedniček, ale bylo věcí principu a cti prolézat z ruštiny se čtyřkou. Spolužák, posléze upláchnuvší do Klokánie, ruské „jest“ - s jeříkem, při zkoušce u tabule vyřešil jako „ECM6“. (Osud se mi ale pomstil. Doktorská studia na Kolumbijské univerzitě vyžadovala znalost dvou cizích jazyků, jimiž

ovšem nemohla být ani angličtina, jazyk vyučovací, ani čeština, jazyk můj mateřský. Tedy jsem musel vyhovět němčinou, kterou jsem od své sudetské matky dost dobře znal, a nezbývalo než se v New Yorku pustit po ruštiny, již jsem v Plzni pohrdal.)

A nyní to věru bude Soči, tam jsme dopluli po zdolání téměř 800 kilometrů. Dostalo se nám instrukcí o zákazu individuálního, nekontrolovaného vstupu na souš. Jedině v kolektivu pod komandem oficiálního průvodce.

Ukázat pasy, razítkování, opakované kontroly.

Seznamování s měnou – veselé to překvapení: vzdor chřadnoucímu stavu amerického souchotinářského dolaru, rubl = \$0.03. Alexei Nikolajevič Kosygin, někdejší premiér a partner Nikity Sergějeviče, přece předpovídal náramnou hodnotu sovětských peněz – výměnný kurs jednoho rublu za deset amerických dolarů

Od Chazarů k Sovětům

Oblast s pestrou, pro takové končiny nikterak překvapivou minulostí. V 6.století ji ovládali Chazaři, poté se to stalo majetkem abchazského království, dalším majitelem se stalo Gruzínsko. Po 15.století celé ono pobřeží pohltili tehdy se hladově rozmáhající Turci. Miniaturní

enklávy izolovaných kavkazských královstvíček tam ale nadále přežívaly. V 19.století (1829), po válce rusko-turecké, celý ten region připadl carovi, jenž si tam budoval letní sídla a ruská nobilita z nejlepších kruhů ho do příjemného klimatu následovala.

Soči je nyní město prý půlmilionové a v sezoně, zejména v červenci a srpnu, zmohutní desetinásobně. Lákavý pobřežní terén do údajné délky 150 kilometrů, s pohořím do výše 700 metrů za zády Přírodní rezervace Krasnaya Polyana 50 kilometrů daleko.

Odolali jsme nabídce s názvem „The Best of Sochi“ (6 hodin, cena \$239 pro dospělé, \$179 pro děti), návštěva zahrad, seznamování se stromy, křovinami, květinami, čajovými plantážemi, s příležitostí vylézt na vyhlídkovou věž.

Zelená vila aneb Stalinova dača

Méně nákladná (\$104 dospělí, \$54 děti) byla návštěva Stalinovy dači z roku 1936, s muzeem, pečlivě zachovaným vybavením interiérů, s nahlédnutím do ložnice s překvapivě malinkou postýlkou tak velikého tyрана. Dojem pak vrcholil v obývacím pokoji, setkáním se Stalinem ve voskovém provedení, což slovy turistické brožurky vytvářelo *homely atmosphere* („útulný dojem“).

Navíc k ochutnání se nabízela Stalinova oblíbená gruzínská vína u plápolajícího krbu.

Tam jsem se tedy nevypravil, ale zpovídal jsem několik účastníků, kteří se průvodců přeptávali, jaký že ten Stalin byl vlastně člověk a jak si ho národ teď nejvíc a nejlíp pamatuje. Nejčastěji vyslovenou charakteristikou bylo ujišťování, že byl *modest* – člověk skromný. Nedovedl bych si představit takové odpovědi v Německu, týkající se jejich někdejšího lidumila Adolfa.

Viditelný luxus

My se vydali na expedici skromnější, emocionálně méně náročnou. V autobusu s číslicí 8 nás svými rozumy obdařoval Volod'a či Vasil, každopádně patetický pitoma, jenž si svého primitivismu nebyl vědom. S sebou měl pomocníci – vlastní neteř, pohlednou blondýnu, neznala snad ani jedno anglické slovo, toliko schopná nad hlavou třímat autobusovou číslicí 8, abychom se neztratili. Perfektní Homo Sovieticus dovedl informovat, že tady vlevo jsou stromy a vpravo také jsou stromy. Svému podrobnějšímu sdělování zřejmě rozuměl jen on, poněvadž svá slova po jejich vyslovení oceňoval pochvalným smíchem. Ukázal, kterým směrem že je muzeum, téatr, park Frunze. Slyšel jsem jména Vorošilov, Ordžonikidze. Na otázku,

kolik že v Soči zůstalo Stalinových soch, odpověděl, že už zbyl Josip Visarionovič jen jeden, ale mnohokrát zdůraznil jeho zásluhy v roce 1936 na výstavbě Soči a jeho dači zejména. Na mou otázku, zda tak činil už před rozjetými čistkami nebo až po jím zahájeném teroru, Vasil či Volod'a odpověděl informací, že tady vpravo je hotel Radisson, kde nedávno pobývali Putin a Medveděv se svými zahraničními hosty a kde se za pobyt účtuje 200 dolarů denně.

První automobil po odjezdu z přístavu, co jsme postřehli, byl Rolls Royce s místním číslem. Vhodná ilustrace k okolnímu přepychu, obchodům s luxusním zbožím – Dior, Gucci, takoví. Rolí místní broadwaye a páté avenue je pověřen Kurortny Prospekt se zoufale obtížně se pohybující dopravou. Za tak tristní stav věcí ale nelze vinit Putina či Stalina z pekelného záhrobí. O neřešitelnost potíže se postarala příroda – pouze úzký pobřežní pruh a za ním trčí značné svahy.

Podařilo se nám zácpě uniknout k místnímu zdravotnímu zařízení, na mapě označeném jako Matsesta Spa: dojem sice značně rozlehlých, ale chátrajících západočeských lázní, kde si nejvyšší představitelé strany a státu kurýrovali těla, trýzněná kouřem, vodkou, nekonečným schůzováním. Nomenklatura nasávající siričitou páchnoucí vodu. Naši pobídnutí

spolucestující rovněž si poslušně usrkli a přikyvovali.

Odjezd do kopců přemnoha zatáčkami až úplně nakonec, kam směřovala řada svatebně zdobených mercedesů. Z nich vystupovaly nevěsty – mladičké, štíhlé, vysoké, atraktivní, lahodné, samá jen pochvalná epiteta. Určitě žádné údernice, kolchoznice, ani jedna dojička družstevních krav. V elegantním bělostném hávu, radost se podívat, žalost nás gerontů, uvědomujících si takové nedosažitelnost.

Procesí svatebčanů kráčelo ke věži k jakýmsi námi nezjišťovaným obřadům. Podél cesty nabídka

prodeje s obligátními tretkami – nejen bábušky různých velikostí, jedna v druhé, ale i buddhové, značně pravděpodobně Made in China.

Schvácení dojmy, odpočíváme na palubě. Listuji programy o filmech toho dne k mání, o showtime a čtu nabídku Today's Special: Full Body exfoliation (choose from Lime & Ginger, Exotic Coconut & Frangipani Wrap), Relaxing Body Wrap, Hydrating Facial, Scalp or Foot Massage, Back, Neck & Shoulder Massage. Normally \$225 - Today Only \$149. Podívejme se na tu láci! Ruští zbohatlíci by třeba přispěchali. *(zkráceno)* Ota Ulč

Stalinova dača v Soči. Stalin měl pět dač.

Foto: dachastalina.ru

Pojistka právní ochrany

Vzhledem k velkému množství nabídek všech možných pojistek na trhu je někdy těžké orientovat se v tom, které pojistky pro nás mají význam a které jen tahají peníze z kapsy. Jednou z těch smysluplných, ne však povinných, je pojistka právní ochrany neboli *Rechtsschutzversicherung* (*assurance de protection juridique*).

Protože nikdo z nás nikdy neví, kdy se může třeba i ne vlastní vinou dostat do právního sporu, ať už v zaměstnání, v soukromém životě, třeba se sousedem nebo pronajímatelem bytu a dalších. Pokud k něčemu takovému dojde, je již pozdě na to pojistku uzavírat a následné soudní výlohy rychle šplhají na desítky tisíc franků. Nemluvě o tom, že většina advokátů nejprve vyžaduje zálohu klidně ve výši několika tisíc franků. Váš zdánlivě jednoduchý případ Vás proto může už předem stát pěkné jmění.

U pojistky právní ochrany záleží na výši pojistné částky, kterou ročně odvádíte. Od té se následně také při pojistné události odvíjí, do jaké výše Vám pojišťovna výlohy uhradí a jaký typ sporu pro Vás bude ochotna řešit. Před podpisem pojistky je proto důležité si ověřit, jaké konkrétní druhy sporu jsou ve Vaší pojistce zahrnuty. Máte-li například nárok na řešení problémů týkajících se sociálních pojistek, které často pojistka nekryje. Snadno se pak může stát, že od pojišťovny odejdete bez úspěchu a veškeré náklady budete muset nést sami. Pojišťoven najdete velké množství, proto vybírejte vždy obezřetně a promyšleně.

Tradičně, už po 37 let činnosti, zůstává platné, že všichni česky nebo slovensky mluvící lidé z celého světa, mají prvních 45 minut poradenství zdarma.

Rádi se budeme Vaším případem zabývat. Volejte na tel.: 044 933 07 33.

AGENTUR PAZDERA, Treuhandbüro

Kreuzplatz 20, 8008 Zürich

E-mail: info@pazdera.ch

www.agenturpazdera.ch

www.pazdera.cz

IVO LEŠNER: doprava mezi Švýcarskem a Českem

- stěhování na švýcarské i české straně
- doprava nákladu do 2 tun a délky 5 m
- doprava předmětů, které se nevejdou do osobního auta nebo autobusu

S přepravovanými předměty mohou jet na místo určení i osoby

KONTAKT: +41 79 384 75 56 +420 604 954 363 doprava@ivolesner.cz

Krásný byt 2+KK, TV, WIFI, Praha 5 - U Kříže, metro B Jinonice, 10 min do centra, od Fr. 70/noc + garáž. Tel.: 079 216 56 40

10-03-002

PŘEKLADY

čeština, němčina, ruština

Velká zkušenost a rychlé vyřízení konzulárních,
právních a privátních dokumentů včetně úředního ověření,
úřední překladatelka a tlumočnice
u nejvyššího soudu v Curychu,
registrovaná na Velvyslanectví ČR v Bernu

Jaroslava Berger, Telefon 044'887 03 30

E-mail: jaroslavaberger@bluewin.ch

www.tschechisch-deutsch.ch

KALENDÁŘ

Kdy	Událost	Kde
15.11.2019	Oslava 30. výročí sametové revoluce (str. 17)	Katolícká misie Curych J.Král 044 482 54 36 jhkral@bluewin.ch
16.11. 2019 - 5.1.2020	České Vánoce (str. 3)	Kindermuseum Baden vm.gunter@hispeed.ch tel. 056 221 22 64 (str. 3)
21.11.2019	50 Jahre Prager Frühling, Okkupation, Emigration 1968	www.vhsag.ch/aarau/
23.11.2018	Die wechselvolle Geschichte der Tschechoslowakei	www.vhsag.ch/aarau/
23.11.2019	Už je to 30 let...	ceskyklub.ch 077 463 75 91
24.11.2019	Cvičební neděle	Ses. Čarnecká, 041-260 32 37 ludmila@dbservice.com
30.11.2019	Promítání filmu "Báječní muži s klikou" od Jiřího Menzela	Kino Orient, Wettingen vm.guenter@hispeed.ch
30.11.2019	Mikuláš pro dospělé	Sokol Luzern, Maria Cron maria@cron.ch
6.12.2019	Mikuláš pro děti	Sokol Luzern, Maria Cron maria@cron.ch
7.12.2019	Mikuláš	Ses. M. Krejčová, sokol.zurich@gmail.com
7.12..2019	Mikulášská nadílka	Český dům Curych jana.vankova@csbh.ch
18. leden 2020	44. Česko-Slovenský ples	Tägi Wettingen vm.gunter@hispeed.ch tel. 056 221 22 64

**Budou se u Vás konat zajímavé akce?
Sdělte nám je e-mailem či telefonicky (viz. Impressum). Děkujeme.**

Přihláška k odběru Zpravodaje od

- A: 1) Objednávám Zpravodaj
2) Zaplatím Zpravodaj:

(Nehodící se, škrtněte)

Paní/Pan: Jméno a příjmení

Ulice/číslo

PSC/město/stát

TelefonPodpis

B: Posílejte Zpravodaj jako můj dar:

Paní/Panu: Jméno/příjmení

Ulice/číslo

PSC/město (obec)/stát

Složenkou na zaplacení zašlete na adresu A

JAK UHRADIT PŘEDPLATNÉ ZA ZPRAVODAJ A INZERÁTY?

Konto pro platby ve Švýcarsku a v cizině: PostKonto:

Verband SSCS, Zpravodaj - Presseorgan, Luzern

Kontonummer: 80-70357-1

IBAN: CH89 0900 0000 8007 0357 1

BIC: POFICHBEXXX

Konto pro platby v České republice: Poštovní spořitelna:

Název účtu: Jaroslav Havelka

Číslo účtu: 218 7983 69, kód banky: 0300

IBAN: CZ68 0300 0000 0002 1879 8369

BIC: CEKOCZPP

Impressum

Redakce:

Tomáš Mertl,

e-mail: zpravodaj@bluewin.ch

Tel.č.: +41(0)79 179 44 77

Adresa: adresa Svazu spolků (SSČS)

Tým spolupracovníků:

Helena Springinsfeld, Václav Günter,

Maria Cron

Čeští korektoři:

Helena Springinsfeld,

Tel.: +41(0)79 413 55 89,

e-mail: info@svaz-spolku.ch

Ludmila Čarnecká

e-mail: info@svaz-spolku.ch

Administrace a Inzerce

(předplatné, změny adres, nové přihlášky na odběr, odhlášky, informace, inzerce):

Zpravodaj, Jarmila Schifferle,

Parkstrasse 2, CH-5313 Klingnau,

Tel: +41(0)56 245 11 48,

e-mail: jarmila.schifferle@gmx.ch

Roční předplatné: ve Švýcarsku SFr 55.-, v Evropě (mimo Švýcarska) SFr 60.- nebo ekvivalent v domácí měně, v zámoří (letecky) SFr 65.-, nebo ekvivalent v domácí měně.

Vydává: Svaz spolků Čechů a Slováků ve Švýcarsku (SSČS)

Verband der Vereine der Tschechen und Slowaken in der Schweiz

c/o Maria Cron, Zinggendorstrasse 3,

6006 Luzern

Webová stránka:

<http://www.svaz-spolku.ch>

Obálka: Pomník na Národní třídě v Praze

Foto: Wikipedie

Tisk: Gastropress

Facebook:

www.facebook.com/zpravodaj.ch/

Uzávěrka - redakční část a inzerce:

vždy 5 pracovních dní před ukončením měsíce.

Nevyžádané rukopisy se nevracejí.

Pravidla pro zasílání Vašich příspěvků:

Uzávěrka přijímání příspěvků pro aktuální vydání je 5 pracovních dní před ukončením měsíce!

Texty je možné zasílat emailem v běžném textovém formátu, nejlépe s českou či slovenskou diakritikou - word (.doc), textový formát (.txt), pages (pro iOS, Mac). Emailová adresa je uvedena v *Impressum*.

Fotografie přijímáme v elektronické podobě v rozlišení alespoň 300 dpi. Fotografie zasílejte vždy zvlášť, a to ve formátu JPEG, PNG nebo TIFF kvůli zachování jejich kvality pro tisk. Do textu pak můžete vložit poznámku informující o jejím umístění. Loga je možné přijmout také v .indd nebo PDF.

Každý příspěvek musí být podepsán jménem a příjmením autora. Jestliže si nepřejete uvést jméno pod článkem, prosím, informujte o tom redakci.

Pokud se jedná o citaci či přebrání článku jiného autora, je nutné uvést zdroj.

Je zakázáno opisovat a kopírovat články, resp. celé jejich části, či přebírat fotografie jiných autorů bez jejich souhlasu. Za takové příspěvky nese plnou zodpovědnost přispěvatel.

Redakce není povinna zveřejnit všechny zasláné příspěvky a je jen na jejím uvážení, které články budou publikovány.

V případě zamítnutí článku bude autor o této skutečnosti informován na svůj email. Redaktoři nejsou povinni své rozhodnutí zdůvodnit.

Za správnost a věcnost údajů v příspěvku odpovídá autor příspěvku, ne vydavatel Zpravodaje. Uvedené názory nemusí vyjadřovat stanovisko redakce.

Příspěvky musí respektovat zásady slušného chování, nesmí obsahovat vulgární urážky, pomluvy, osočování apod. Při nerespektování těchto pravidel, příspěvek nezveřejníme.

Všechny zasláné příspěvky posuzuje redakční rada, která si vyhrazuje právo na krácení a stylistickou a gramatickou úpravu. Zásadní úpravy provádí se souhlasem autora.

Zveřejnění příspěvku může vydavatel odsunout do některého z následujících vydání Zpravodaje zejména vzhledem k větší aktuálnosti jiných příspěvků.

Za zveřejněné příspěvky přispěvatelů není poskytován honorář.

TESTAMENT / DĚDICTVÍ

Není co odkázat dědicům?

Máte majetek v CZ/SK?

Máte pouze dluhy?

Přesto/Proto je dobré získat další informace, předejdete komplikacím, zablokování kont atd.

– SEIT 1983 FÜR SIE DA –

DOMOVY PRO SENIORY V ČR

Máte zájem o zajištění a vyřízení pobytu?

Chcete je předem vidět?

Obraťte se s důvěrou na nás.

S radostí Vám oznamujeme, že jsme opět obnovili smlouvu na přednostní ubytování seniorů v pražské rezidenci, disponujeme možnostmi Praha, Brno, Zlín.

„NA KAŽDÝ PROBLÉM SE NAJDE ŘEŠENÍ A POKUD NE, TAK TO NEBYL PROBLÉM.“

TRADIČNĚ, UŽ PO 37 LET ČINNOSTI, ZŮSTÁ VÁ PLATNÉ, ŽE VŠICHNI ČESKY NEBO SLOVENSKY MLUVÍCÍ LIDÉ Z CELÉHO SVĚTA, MAJÍ PRVNÍCH 45 MINUT PORADENSTVÍ ZDARMA.

JSME TU PRO VÁS:

SLUŽBY CH/CZ/SK

- pojišťovací a právní poradenství
- obchodní, finanční poradenství
- zřizování kup a prodej firem, holdingů, atd.
- úschova závětí a jiných listin
- nákup, prodej, pronájem nemovitostí
- investorská činnost
- analýza produktů, společností
- vhodnost propojení firem
- předmanželské smlouvy
- rozvody, alimony

VERMITTLUNG VON IMMOBILIEN
UND HANDEL MIT IMMOBILIEN
VERSICHERUNGSBERATUNG
UNTERNEHMENSBERATUNG
RECHTSBERATUNG
FINANZBERATUNG
TREUHANDBÜRO
CH/CZ/SK

AGENTUR PAZDERA
Kreuzplatz 20
CH – 8008 Zürich

Tel: +41 44 933 07 33

www.pazdera.ch
info@pazdera.ch
www.agenturpazdera.cz

JSME TU PRO VÁS: SLUŽBY CH/CZ/SK

- správcování majetku, firem
- vyřizování pohledávek, zápočty
- regulace dluhového hospodářství
- vyřizování starobních důchodů
- daně
- účetnictví
- zajištění formalit při vývozu a dovozu
- pracovní poměr ve CH
- cizinecké záležitosti
- vystěhování ze CH do jiných zemí
- překlady

DENNÍ I NOČNÍ LINKA LUXUSNÍMI AUTOBUSY NOBLESS LINE

PRAHA - PLZEŇ - BREGENZ - ST. GALLEN - ZÜRICH - LUZERN - BERN

8X TÝDNĚ V OBOU SMĚRECH

- POHODLNÁ KOŽENÁ KŘESLA
- VELKÝ PROSTOR NA NOHY
- RESTAURACE NA PALUBĚ
- LUXUSNÍ PROSTORNÁ TOALETA
- WIFI PŘIPOJENÍ NA CELÉ TRASE
- PŘEPRAVA VŠECH ZAVAZADEL ZDARMA
- SNÍDAŇOVÝ BALÍČEK S OVOCEM ZDARMA
- MOŽNOST ZAPŮJČENÍ PŘIKRÝVKY
- DOSPĚLÍ OD 69,- CHF / SENIOŘI OD 56,- CHF
DĚTI OD 42,- CHF

Z/DO	KAŽDÝ DEN	NEDĚLE	Z/DO	KAŽDÝ DEN	PONDĚLÍ
○ PRAHA	21:00	8:00	○ BERN	18:00	7:00
PLZEŇ	22:20	9:30	LUCERN	-	8:20
MNICHOV	-	13:00	CURYCH	20:00	9:20
BREGENZ	4:10	15:45	ST. GALLEN	21:00	10:30
ST. GALLEN	4:40	16:30	BREGENZ	21:40	11:30
CURYCH	5:40	17:50	MNICHOV	-	14:00
LUCERN	-	19:00	PLZEŇ	3:40	17:30
○ BERN	7:15	20:00	○ PRAHA	4:45	19:00

REZERVACE JÍZDENEK:

+420 602 333 369 / www.noblessline.cz